

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์
กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ
สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ผู้วิจัย

จิรภา คำทา

TNI

คณะบริหารธุรกิจ

สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

ปีการศึกษา 2557

จิรภา คำทา การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

*A Study of the Relation between the Behaviors of teacher and the behavior of students
Faculty of Business Administration at Thai-Nichi Institute of Technology*

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น 2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น และ 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 260 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความคิดเห็น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยเรียงตามค่ามัชฌิมเลขคณิตจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านการเตรียมการสอน ด้านบรรยากาศในห้องเรียน ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและการประเมินผล
2. พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยเรียงตามค่ามัชฌิมเลขคณิตจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านพฤติกรรมการเรียนภายนอก และด้านพฤติกรรมการเรียนภายใน
3. พฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยภาพรวมและรายด้านมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ / พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี เพราะได้รับความอนุเคราะห์งบประมาณจากสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ขอขอบพระคุณอาจารย์คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่ให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการวิจัย ตลอดจนนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ให้ความช่วยเหลือในการตอบแบบสอบถาม

ขอขอบคุณนายเกรียงไกร สุทธิบุตร ที่ช่วยค้นคว้างานวิจัยและเป็นกำลังใจช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลาอย่างยิ่ง จนสามารถทำงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์

คุณประโยชน์ทั้งหลายอันจะพึงมีจากงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่บิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่กรุณาให้ความรู้ อบรมสั่งสอน ด้วยความปรารถนาดีมาโดยตลอด

ผู้วิจัย

TNI

THAI - JAPAN
INSTITUTE OF TECHNOLOGY

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ	ช
บทที่	
1 บทนำ	1
ความสำคัญและที่มาของงานวิจัย	2
คำถามการวิจัย	4
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
สมมติฐานของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	5
กรอบแนวคิดของการวิจัย	5
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
2 แนวคิดทางทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
ทฤษฎีการเรียนรู้	7
ทฤษฎีการเรียนรู้ของไทเลอร์	7
ทฤษฎีการเรียนรู้ของกาเย่.....	7
ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม	14
ทฤษฎีการเรียนรู้ของบรูเนอร์	17
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	17
3 ระเบียบวิธีวิจัย	35
ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย	35
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	35

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ตัวแปรที่ศึกษา.....	37
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	37
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	38
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
การนำเสนอข้อมูล.....	39
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	40
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	42
ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	45
ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับ พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	48
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	50
สรุปผลการวิจัย.....	50
การอภิปรายผล.....	51
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป.....	53
บรรณานุกรม.....	55
ภาคผนวก.....	60
ภาคผนวก ก. ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือวิจัย.....	61
ภาคผนวก ข. แบบสอบถาม.....	64

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงจำนวนประชากร และกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน รายวิชา ทางด้านการคำนวณ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	36
2	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ.....	40
3	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามแผนการเรียนที่นักศึกษาจบ ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย.....	41
4	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามหลักสูตรที่กำลังศึกษาใน คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	41
5	ค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม (GPAX).....	42
6	แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของระดับพฤติกรรม การสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เมื่อพิจารณา เป็นรายด้าน.....	43
7	แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของระดับพฤติกรรม การสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อ.....	44
8	แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของระดับพฤติกรรม การเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เมื่อพิจารณา เป็นรายด้าน.....	46
9	แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของระดับพฤติกรรม การเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อ.....	46
10	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรม การเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.....	48

สารบัญภาพ

แผนภูมิที่

หน้า

1	กรอบแนวคิดการวิจัย.....	5
---	-------------------------	---

บทที่ 1

บทนำ

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการแก้ปัญหาวิกฤติในสังคมไทยไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ ในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพนั้น การสอนเป็นหนึ่งในกระบวนการที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามความหมายของการศึกษา คือ การส่งเสริมให้บุคคลเจริญเติบโตและมีความเจริญงอกงามทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา และพัฒนาขึ้นไปสู่ความเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม สามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข การสอนมีความหมายที่หลากหลาย ขึ้นอยู่กับปรัชญาหรืออุดมการณ์ที่เราต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการจัดการเรียนรู้และการพัฒนาคุณภาพ การศึกษาให้บรรลุตามเป้าหมาย

การปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติมีสาระสำคัญในการมุ่งเน้นให้ การจัดการศึกษา และต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายจิตใจ สติปัญญาความรู้คู่คุณธรรม สามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ฉะนั้นการ พัฒนาคุณภาพให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์จึงขึ้นอยู่กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ปัจจัยที่ สำคัญที่สุด คือครู (ชุมพล ศรีทองกุล, 2544) เพราะครูคือผู้ก่อให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนากการ โดยรอบด้านขึ้นในตัวผู้เรียน ดังนั้น ภารกิจหลักของครูก็คือการสอนหรือการให้การศึกษา โดยมี อุดมการณ์สูงสุดในการที่จะให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นไป ตามเป้าหมายการศึกษาตามหลักสูตร ด้วยเหตุพฤติกรรมการณ์การเรียนของนักเรียนมีส่วนเกี่ยวข้อง สัมพันธ์กับพฤติกรรมการณ์การสอนของครูอย่างใกล้ชิด ฉะนั้นครู จึงเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งในหลาย องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพการศึกษาพฤติกรรมที่แสดงออกในการสอนจึงมีส่วนช่วย ส่งเสริมกระตุ้นการเรียนรู้ของเด็กเป็นอันมาก (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2524) ดังนั้นเพื่อให้ การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพสูงสุด ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ระหว่างพฤติกรรมการณ์การสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการณ์เรียนของนักศึกษาอย่างไรเพื่อจะได้นำผล ที่ได้จากการศึกษามาประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมการณ์การสอนและพัฒนา พฤติกรรมการณ์เรียนของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพ เพื่อจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาทางการศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษานำไปสู่การพัฒนาทรัพยากรบุคคลของชาติต่อไป

1. ความสำคัญและที่มาของการวิจัย

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 หมวด 4 แนวการจัดการศึกษา กล่าวว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ และ มาตรา 24 การจัดการกระบวนการเรียนรู้ กล่าวว่า สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ ดังต่อไปนี้ 1) จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล 2) ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา 3) จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง 4) จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา 5) ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่าง ๆ 6) จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลาทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ

การศึกษาเป็นกระบวนการที่ทำให้มนุษย์สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเองให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข มีการเกื้อหนุนการพัฒนาประเทศได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในทุก ๆ ด้าน และบุคคลที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษาดังกล่าวก็คือครูนั่นเอง เพราะครูเป็นผู้ที่มีหน้าที่สร้างประสบการณ์การเรียนรู้ และการพัฒนาโดยรอบให้เกิดในตัวผู้เรียน เพื่อให้มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในเชิงวิชาการ นำไปสู่การมีสภาพชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น รวมทั้งการดำรงตนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ดังนั้นการจะพัฒนาการศึกษาให้มีคุณภาพจึงย่อมต้องพึ่งพาอาศัยครูที่มีคุณภาพ ครูที่มีความเป็นครู

คุณลักษณะประการแรกของความเป็นครูก็คือ สอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ในตนเอง มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดี โดยการ 1) ฝึกฝนแนะนำให้เป็นคนดี 2) สอนให้เข้าใจแจ่มแจ้ง 3) สอนศิลปวิทยาให้หมดสิ้น 4) ยกย่องให้ปรากฏในหมู่คณะ 5) สร้างเครื่องคุ้มกัน

ในสารทิศ (สอนให้รู้จักเลี้ยงตัว รักษาตนในอันที่จะดำเนินชีวิตต่อไปด้วยดี) และที่สำคัญคือ 6) ต้องสอนให้เกิดความงอกงามทางสติปัญญา มีความคิด และสร้างสรรค์

อย่างไรก็ตามการสอนของครูแต่ละคนนั้นขึ้นกับทักษะและลักษณะของตนเอง (Teaching skill and style) เป็นการนำเทคนิควิธีและทักษะหลาย ๆ ด้านมาผสมผสานให้เหมาะสมสอดคล้องกัน จึงต้องใช้เทคนิคและทักษะหลายด้านร่วมกับประสบการณ์เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ และต้องมุ่งจัดสรรการเรียนรู้ไปในทิศทางที่ดีและมีคุณธรรมในสังคม บทบาทการสอนของครูจึงต้องดำเนินการโดย 1) สอนเนื้อหาวิชาการตามหลักสูตรรายวิชาที่ได้รับมอบหมาย โดยมีการเตรียมการสอนอย่างเป็นขั้นเป็นตอน ตั้งแต่การทำ Course Syllabus แผนจัดการเรียนรู้หรือแผนการสอนรายชั่วโมง การดำเนินการสอน และการประเมินผล มีการปรับปรุงพัฒนา และสร้างผลงานทางวิชาการอยู่เสมอ 2) สอนการปรับตัวให้เหมาะสมในสังคม และ 3) สอนให้เจริญเติบโต มีความคิด มีเหตุผล และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ตามแผนที่ได้กำหนดหรือเตรียมการไว้เป็นอย่างดี

พฤติกรรมการสอนของอาจารย์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นตัวชี้วัดถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักศึกษาด้วย พฤติกรรมการสอนของอาจารย์แสดงออกได้หลายลักษณะต่าง ๆ กัน การที่ได้ทราบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เป็นปัจจุบัน จะช่วยให้ทราบแนวโน้มของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ว่าเป็นไปในทิศทางที่พึงประสงค์ตามหลักการหรือไม่ อันจะนำไปสู่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ได้

จากประสบการณ์สอนในรายวิชาคำนวณ ได้แก่ วิชาคณิตศาสตร์ธุรกิจ และวิชาสถิติธุรกิจ พบว่า นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาคณิตศาสตร์ธุรกิจ และวิชาสถิติธุรกิจ มีพื้นฐานทางด้านการคำนวณแตกต่างกัน เนื่องจากนักศึกษาจบจากหลากหลายสาขา ทั้งจากสายวิทยาศาสตร์ ศิลปคำนวณ ศิลปภาษา และสายอาชีพ ซึ่งส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน และนอกจากนี้ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษาก็คือ ตัวอาจารย์ ความรู้ ความชำนาญ คุณภาพของอาจารย์ ความกระตือรือร้นในการสอน และการขวนขวายหาความรู้ เป็นต้น ลักษณะต่างๆ เหล่านี้ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษาทั้งสิ้น ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนในรายวิชาคำนวณเพื่อให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น และเพื่อให้นักศึกษาสามารถนำไปใช้ได้จริงตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร คณะบริหารธุรกิจนั้น ผู้สอนจึงเป็นปัจจัยและองค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามเป้าหมายของหลักสูตร คณะบริหารธุรกิจ พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ในด้านต่างๆ จะเป็นตัวแปรที่ความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาและส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นผู้สอนวิชาทางด้านการคำนวณ ได้แก่ วิชาคณิตศาสตร์ธุรกิจ และสถิติธุรกิจโดยตรง จึงสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เพื่อนำผลการวิจัยเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพในการสอนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สูงขึ้น

2. คำถามการวิจัย

เพื่อเป็นแนวทางในการหาคำตอบของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดข้อคำถามสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น อยู่ในระดับใด
2. พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น อยู่ในระดับใด
3. พฤติกรรมการสอนของอาจารย์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น หรือไม่

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อให้สอดคล้องกับปัญหาและความสำคัญของการวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยจึงกำหนดวัตถุประสงค์สำหรับการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

4. สมมติฐานของการวิจัย

เพื่อเป็นแนวทางในการตรวจสอบข้อคำถามของการวิจัย ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานของการวิจัยไว้ดังนี้

1. พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น อยู่ในระดับปานกลาง
2. พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น อยู่ในระดับปานกลาง
3. พฤติกรรมการสอนของอาจารย์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

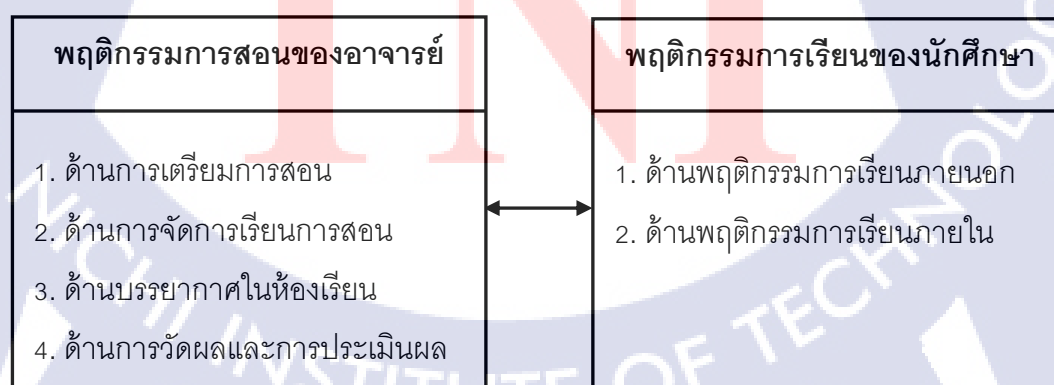
5. ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้กำหนดขอบเขตในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ดังนี้

1. การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ
2. การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะนักศึกษาปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาคำนวณในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ประกอบด้วย การบัญชีเบื้องต้น (BUS-201) การบัญชีต้นทุน 1 (ACC-211) การเงินธุรกิจ (BUS-204) การวิเคราะห์เชิงปริมาณเพื่อการตัดสินใจ (BUS-211) เศรษฐศาสตร์เบื้องต้น (BUS-101) และสถิติธุรกิจ (BUS-107)

6. กรอบแนวคิดของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้กำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ดังนี้

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

7. คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนการสอน หมายถึง สภาพการณ์การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ในด้านอาจารย์ผู้สอน หลักสูตรเนื้อหาวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่ออำนวยความสะดวกต่อการเรียนการสอน และการประเมินผลการเรียนการสอน

2. สื่อ หมายถึง วัสดุ อุปกรณ์ หนังสือ เอกสาร เครื่องมือ เช่น คอมพิวเตอร์ เทป วีดีโอ ซีดี สไลด์ และอื่น ๆ ที่อาจารย์ผู้สอนจัดทำขึ้นเองหรือจัดหามาโดยวิธีอื่น ๆ เพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอน

3. การวัดผลประเมินผล หมายถึง การสร้างแบบวัดและแบบประเมินแล้วนำมาทดสอบหรือวัดระดับความรู้ความสามารถของนักศึกษาตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยต้องสอดคล้องกับเนื้อหาและกิจกรรม ตลอดจนการนำผลที่ได้จากการประเมินมาปรับปรุงพัฒนาและแก้ไขการเรียนการสอนครั้งต่อไป

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง เกรดเฉลี่ยสะสม (GPAX) ของนักศึกษา

5. นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่ลงทะเบียนเรียน รายวิชาการบัญชีเบื้องต้น การบัญชีต้นทุน 1 การเงินธุรกิจ การวิเคราะห์เชิงปริมาณเพื่อการตัดสินใจ เศรษฐศาสตร์เบื้องต้น และสถิติธุรกิจ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557

6. พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ หมายถึง การปฏิบัติการสอนของอาจารย์ทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียนในด้านการเตรียมการสอน การจัดการเรียนการสอน บรรยากาศในห้องเรียน และการวัดผลและการประเมินผล

7. พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา หมายถึง การปฏิบัติตนของนักศึกษาต่อการเรียนในด้านพฤติกรรมการเรียนภายนอก และด้านพฤติกรรมการเรียนภายใน

8. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อนำผลที่ได้จากการทำวิจัยในครั้งนี้ไปพัฒนาปรับปรุงในการจัดการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ธุรกิจ และสถิติธุรกิจ และเป็นแนวทางในการปรับปรุงในรายวิชาอื่นๆ ต่อไป

2. เป็นข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องที่จะนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนกำหนดหรือแนวทางปฏิบัติ ในการจัดการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ สถิติธุรกิจและวิชาอื่น ๆ ต่อไป

บทที่ 2

แนวคิดทางทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วย ทฤษฎีการเรียนรู้ของไทเลอร์ (Tylor) ทฤษฎีการเรียนรู้ของกาเย่ (Gagne') ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม และทฤษฎีการเรียนรู้ของบรูเนอร์ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้

ทฤษฎีการเรียนรู้ของไทเลอร์ (Tylor)

องค์ประกอบหลักหรือวัตถุประสงค์หลักของการเรียนรู้ตามทฤษฎีของไทเลอร์นั้นประกอบไปด้วย

1. ความต่อเนื่อง (continuity) หมายถึง ในวิชาทักษะ ต้องเปิดโอกาสให้มีการฝึกทักษะในกิจกรรมและประสบการณ์บ่อยๆ และต่อเนื่องกัน
2. การจัดช่วงลำดับ (sequence) หมายถึง หรือการจัดสิ่งที่มีความง่าย ไปสู่สิ่งที่มีความยาก ดังนั้นการจัดกิจกรรมและประสบการณ์ ให้มีการเรียงลำดับก่อนหลัง เพื่อให้ได้เรียนเนื้อหาที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น
3. บูรณาการ (integration) หมายถึง การจัดประสบการณ์จึงควรเป็นในลักษณะที่ช่วยให้ผู้เรียน ได้เพิ่มพูนความคิดเห็นและได้แสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกัน เนื้อหาที่เรียนเป็นการเพิ่มความสามารถทั้งหมด ของผู้เรียนที่จะได้ใช้ประสบการณ์ได้ในสถานการณ์ต่างๆ กัน ประสบการณ์การเรียนรู้ จึงเป็นแบบแผนของปฏิสัมพันธ์ (interaction) ระหว่างผู้เรียนกับสถานการณ์ที่แวดล้อม

ทฤษฎีการเรียนรู้ของกาเย่ (Gagne')

โรเบิร์ต กาเย่ (Robert Gagne) เป็นนักปรัชญาและจิตวิทยาการศึกษาชาวอเมริกา (1916-2002) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการสอน คือ ทฤษฎีเงื่อนไขการเรียนรู้ (Condition of Learning) โดยทฤษฎีการเรียนรู้ของกาเย่จัดอยู่ในกลุ่มผสมผสาน (Gagne's eclecticism) ซึ่งเชื่อว่าความรู้มีหลายประเภท บางประเภทสามารถเข้าใจได้อย่างรวดเร็วไม่ต้องใช้ความคิดที่ลึกซึ้ง บางประเภทมีความซับซ้อนจำเป็นต้องใช้ความสามารถในขั้นสูง ทฤษฎีการเรียนรู้ของกาเย่อธิบายว่าการเรียนรู้มีองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ

1. หลักการและแนวคิด

- 1.1 ผลการเรียนรู้หรือความสามารถด้านต่างๆ ของมนุษย์ ซึ่งมีอยู่ 5 ประเภท คือ

1.1.1 ทักษะทางปัญญา (Intellectual skill) ซึ่งประกอบด้วยการจำแนกแยกแยะ การสร้างความคิดรวบยอด การสร้างกฎ การสร้างกระบวนการหรือกฎขั้นสูง

1.1.2 กลวิธีในการเรียนรู้ (Cognitive strategy)

1.1.3 ภาษาหรือคำพูด (verbal information)

1.1.4 ทักษะการเคลื่อนไหว (motor skills)

1.1.5 เจตคติ (attitude)

1.2 กระบวนการเรียนรู้และจดจำของมนุษย์ มนุษย์มีกระบวนการจัดกระทำข้อมูลในสมอง ซึ่งมนุษย์จะอาศัยข้อมูลที่สะสมไว้มาพิจารณาเลือกจัดกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และในขณะที่กระบวนการจัดกระทำข้อมูลภายในสมองกำลังเกิดขึ้น เหตุการณ์ภายนอกกว้างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการส่งเสริมหรือการยับยั้งการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นภายในได้ ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนกาเย จึงได้เสนอแนะว่า ควรมีการจัดสภาพการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับการเรียนรู้แต่ละประเภท ซึ่งมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกัน และส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ภายในสมอง โดยการจัดสภาพภายนอกให้เอื้อต่อกระบวนการเรียนรู้ภายในของผู้เรียน

2. วัตถุประสงค์

เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาสาระต่างๆ ได้อย่างดี รวดเร็ว และสามารถจดจำสิ่งที่เรียนได้นาน

3. กระบวนการเรียนการสอน

กาเยได้นำเอาแนวความคิดมาใช้ในการเรียนการสอนโดยยึดหลักการนำเสนอเนื้อหา และจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์ หลักการสอน 9 ประการ รายละเอียดแต่ละขั้นตอน มีดังนี้

3.1 เร่งเร้าความสนใจ (Gain Attention) กระตุ้นหรือเร้าให้ผู้เรียนเกิดความสนใจกับบทเรียนและเนื้อหาที่จะเรียนการเร้าความสนใจผู้เรียนนี้อาจทำได้โดย การจัดสภาพแวดล้อมให้ดึงดูดความสนใจ เช่น การใช้ภาพกราฟิก ภาพเคลื่อนไหว และ/หรือการใช้เสียงประกอบบทเรียนในส่วนบทนำ

3.2 บอกวัตถุประสงค์ (Specify Objective) การบอกให้ผู้เรียนทราบถึงจุดประสงค์ของบทเรียนนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะการเรียนการสอนบนเว็บที่ผู้เรียนสามารถควบคุมการเรียนของตนเองได้ โดยการเลือกศึกษาเนื้อหาที่ต้องการศึกษาได้เอง ดังนั้นการที่ผู้เรียนได้ทราบถึงจุดประสงค์ของบทเรียนล่วงหน้าทำให้ผู้เรียนสามารถมุ่งความสนใจไปที่เนื้อหาบทเรียนที่

เกี่ยวข้อง อีกทั้งยังสามารถเลือกศึกษาเนื้อหาเฉพาะที่ตนยังขาดความเข้าใจที่จะช่วยทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตรงตามจุดประสงค์ของบทเรียนที่ได้กำหนดไว้

3.3 ทบทวนความรู้เดิม (Activate Prior Knowledge) การทบทวนความรู้เดิมช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาใหม่ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น รูปแบบการทบทวนความรู้เดิมในบทเรียนบนเว็บทำได้หลายวิธี เช่น กิจกรรมการถาม-ตอบคำถาม หรือการแบ่งกลุ่มให้ผู้เรียนอภิปรายหรือสรุปเนื้อหาที่ได้เคยเรียนมาแล้ว เป็นต้น

3.4 นำเสนอเนื้อหาใหม่ (Present New Information) การนำเสนอบทเรียนบนเว็บสามารถทำได้หลายรูปแบบด้วยกัน คือ การนำเสนอด้วยข้อความ รูปภาพ เสียง หรือแม้กระทั่งวีดิทัศน์ อย่างไรก็ตามสิ่งสำคัญที่ผู้สอนควรให้ความสำคัญก็คือผู้เรียน ผู้สอนควรพิจารณาลักษณะของผู้เรียนเป็นสำคัญเพื่อให้การนำเสนอบทเรียนเหมาะสมกับผู้เรียนมากที่สุด

3.5 ชี้แนะแนวทางการเรียนรู้ (Guide Learning) การชี้แนะแนวทางการเรียนรู้ หมายถึง การชี้แนะให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้เรียนใหม่ผสมผสานกับความรู้เก่าที่เคยได้เรียนไปแล้ว เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่รวดเร็วและมีความแม่นยำมากยิ่งขึ้น

3.6 กระตุ้นการตอบสนองบทเรียน (Elicit Response) นักการศึกษาต่างทราบดีว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นจากการที่ผู้เรียนได้มีโอกาสมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอนโดยตรง ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนบนเว็บจึงควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน ซึ่งอาจทำได้โดยการจัดกิจกรรมการสนทนาออนไลน์รูปแบบ Synchronous หรือการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นผ่านเว็บบอร์ดในรูปแบบ Asynchronous เป็นต้น

3.7 ให้ข้อมูลย้อนกลับ (Provide Feedback) ลักษณะเด่นประการหนึ่งของการเรียนการสอนบนเว็บก็คือการที่ผู้สอนสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้เรียนได้โดยตรงอย่างใกล้ชิด เนื่องจากบทบาทของผู้สอนนั้นเปลี่ยนจากการเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้แต่เพียงผู้เดียวมาเป็นผู้ให้คำแนะนำและช่วยกำกับการเรียนของผู้เรียนรายบุคคล และด้วยความสามารถของอินเทอร์เน็ตที่ทำให้ผู้เรียนและผู้สอนสามารถติดต่อกันได้ตลอดเวลา ทำให้ผู้สอนสามารถติดตามความก้าวหน้าและสามารถให้ผลย้อนกลับแก่ผู้เรียนแต่ละคนได้ด้วยความสะดวก

3.8 ทดสอบความรู้ใหม่ (Assess Performance) การทดสอบความรู้ความสามารถผู้เรียนเป็นขั้นตอนที่สำคัญอีกขั้นตอนหนึ่ง เพราะทำให้ทั้งผู้เรียนและผู้สอนได้ทราบถึงระดับความรู้ความเข้าใจที่ผู้เรียนมีต่อเนื้อหาในบทเรียนนั้นๆ การทดสอบความรู้ในบทเรียนบนเว็บสามารถทำได้หลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นข้อสอบแบบปรนัยหรืออัตนัย การจัดทำกิจกรรมการอภิปรายกลุ่ม

ใหญ่หรือกลุ่มย่อยเป็นต้น ซึ่งการทดสอบนี้ผู้เรียนสามารถทำการทดสอบบนเว็บผ่านระบบเครือข่ายได้

3.9 สรุปและนำไปใช้ (Review and Transfer) การสรุปและนำไปใช้จัดว่าเป็นส่วนสำคัญในขั้นตอนสุดท้ายที่บทเรียนจะต้องสรุปมโนคติของเนื้อหาเฉพาะประเด็นสำคัญๆ รวมทั้งข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทบทวนความรู้ของตนเองหลังจากศึกษาเนื้อหาผ่านมาแล้ว ในขณะที่เดียวกันบทเรียนต้องชี้แนะเนื้อหาที่เกี่ยวข้องหรือให้ข้อมูลอ้างอิงเพิ่มเติม เพื่อแนะแนวทางให้ผู้เรียนได้ศึกษาต่อไปในบทเรียนถัดไปหรือนำไปประยุกต์ใช้กับงานอื่นต่อไป

ทฤษฎีการเรียนรู้ 8 ขั้น ของกาเย่ (Gagne)

1. การจูงใจ (Motivation Phase) การคาดหวังของผู้เรียนเป็นแรงจูงใจในการเรียนรู้
2. การรับรู้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ (Apprehending Phase) ผู้เรียนจะรับรู้สิ่งที่สอดคล้องกับความตั้งใจ
3. การปรุงแต่งสิ่งที่รับรู้ไว้เป็นความจำ (Acquisition Phase) เพื่อให้เกิดความจำระยะสั้นและระยะยาว
4. ความสามารถในการจำ (Retention Phase)
5. ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว (Recall Phase)
6. การนำไปประยุกต์ใช้กับสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้ว (Generalization Phase)
7. การแสดงออกพฤติกรรมที่เรียนรู้ (Performance Phase)
8. การแสดงผลการเรียนรู้กลับไปยังผู้เรียน (Feedback Phase) ผู้เรียนได้รับทราบผลเร็วจะทำให้มีผลดีและประสิทธิภาพสูง

องค์ประกอบที่สำคัญที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้

จากแนวคิดนักการศึกษาของ กาเย่ (Gagne) องค์ประกอบที่สำคัญที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ประกอบด้วย

1. ผู้เรียน (Learner) มีระบบสัมผัสและ ระบบประสาทในการรับรู้
2. สิ่งเร้า (Stimulus) คือ สถานการณ์ต่างๆ ที่เป็นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้
3. การตอบสนอง (Response) คือ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้

แบบการเรียนรู้ของกาเย่

กาเย่ (Gagne) ได้เสนอหลักที่สำคัญเกี่ยวกับการเรียนรู้ว่า ไม่มีทฤษฎีหนึ่งหรือทฤษฎีใดสามารถอธิบายการเรียนรู้ของบุคคลได้สมบูรณ์ ดังนั้น กาเย่ จึงได้นำทฤษฎีการเรียนรู้แบบสิ่งเร้า

และการตอบสนอง (S-R Theory) กับทฤษฎีความรู้ (Cognitive Field Theory) มาผสมผสานกัน
ในลักษณะของการจัดลำดับการเรียนรู้ ดังนี้

1. การเรียนรู้แบบสัญญาณ (Signal Learning) เป็นการเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไข เกิดจากความใกล้ชิดของสิ่งเร้าและการกระทำซ้ำๆ ผู้เรียนไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเอง
2. การเรียนรู้แบบการตอบสนอง (S-R Learning) คือการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมนั้นได้ การตอบสนองเป็นผลจากการเสริมแรงกับโอกาสการกระทำซ้ำ หรือฝึกฝน
3. การเรียนรู้แบบลูกโซ่ (Chaining Learning) คือการเรียนรู้ต่อเนื่องมาจากการเชื่อมโยงสิ่งเร้ากับการตอบสนองติดต่อกันเป็นกิจกรรมต่อเนื่องโดยเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการเคลื่อนไหว เช่น การขับรถ การใช้เครื่องมือ
4. การเรียนรู้แบบภาษาสัมพันธ์ (Verbal Association Learning) มีลักษณะเช่นเดียวกับการเรียนรู้แบบลูกโซ่ หากแต่ใช้ภาษา หรือสัญลักษณ์แทน
5. การเรียนรู้แบบการจำแนก (Discrimination Learning) ได้แก่ การเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถมองเห็นความแตกต่าง สามารถเลือกตอบสนองได้
6. การเรียนรู้แบบโนทัศน์ (Concept Learning) ได้แก่ การเรียนรู้ต่อเนื่องมาจากความสามารถในการตอบสนองสิ่งต่าง ๆ ในลักษณะที่เป็นส่วนรวมของสิ่งนั้น เช่น วงกลมประกอบด้วยมุมโนทัศน์ย่อยที่เกี่ยวข้อง ส่วนโค้ง ระยะเวลา ศูนย์กลาง เป็นต้น
7. การเรียนรู้กฎ (Principle Learning) เกิดจากความสามารถเชื่อมโยงมโนทัศน์เข้าด้วยกัน สามารถนำไปตั้งเป็นกฎเกณฑ์ได้
8. การเรียนรู้แบบปัญหา (Problem Solving) ได้แก่ การเรียนรู้ในระดับที่ผู้เรียนสามารถรวมกฎเกณฑ์ รู้จักการแสวงหาความรู้ รู้จักสร้างสรรค์ นำความรู้ไปแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ จากลำดับการเรียนรู้นี้แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการเรียนรู้แบบต้นๆ จะเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ระดับสูง

การประยุกต์ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้

ทฤษฎีการเรียนรู้ต่าง ๆ สามารถนำไปประยุกต์ใช้เป็นหลักในการจัดการเรียนการสอนได้ในลักษณะต่าง ๆ เช่น การจัดสภาพที่เหมาะสมสำหรับการเรียนการสอน การจูงใจ การรับรู้ การเสริมแรง การถ่ายโยงการเรียนรู้ ฯลฯ การจัดสภาพที่เอื้อต่อการเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ เพื่อเกิดประสิทธิภาพสูงสุดนั้นจะต้องคำนึงถึงหลักการที่สำคัญอยู่ 4 ประการ คือ

1. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างกระฉับกระเฉง เช่น การให้เรียนด้วยการลงมือปฏิบัติ ประกอบกิจกรรม และเสาะแสวงหาความรู้เอง ไม่เพียงแต่จะทำให้ผู้เรียนมีความสนใจสูงขึ้นเท่านั้น แต่ยังทำให้ผู้เรียนต้องตั้งใจสังเกตและติดตามด้วยการสังเกต คิดและใคร่ครวญตาม ซึ่งจะมีผลต่อการเพิ่มพูนความรู้
2. ให้ทราบผลย้อนกลับทันที เมื่อให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติหรือตัดสินใจทำอะไรลงไปก็จะมีผลสะท้อนกลับให้ทราบว่านักเรียนตัดสินใจถูกหรือผิดโดยทันที
3. ให้ได้ประสบการณ์แห่งความสำเร็จ โดยให้การเสริมแรง เมื่อผู้เรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือถูกต้องก็จะมีรางวัลให้ เพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจ และแสดงพฤติกรรมนั้นอีก
4. การให้เรียนไปทีละน้อยตามลำดับขั้น ต้องให้ผู้เรียนต้องเรียนทีละน้อยตามลำดับขั้นที่พอเหมาะกับความสนใจและความสามารถของผู้เรียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นสำคัญจะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียน และเกิดการเรียนรู้ที่มั่นคงถาวรขึ้น

การถ่ายทอดในแนวตั้งและแนวนอน

กาเย ได้แบ่งวิธีการที่ประสบการณ์เดิมถ่ายโอนผลของมันไปสู่พฤติกรรมในอนาคตเป็น 2 วิธี

1. การถ่ายโอนในแนวนอน ซึ่งได้แก่ ปฏิสัมพันธ์ของเนื้อหาที่เรียนรู้จากสาขาหนึ่งกับวิธีการใหม่ ๆ ที่ใช้กับสาระในสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน ยกตัวอย่างเช่น นักปรัชญาที่คุ้นเคยกับการนำไปสู่ความไม่มีเหตุผล (Reduction to Absurdity) ในลักษณะที่เป็นสื่อในการพิสูจน์ข้อความต่าง ๆ (ว่าไม่ถูกต้อง) สามารถที่จะนำความรู้นี้ไปใช้กับการพิสูจน์ทางคณิตศาสตร์ที่เขาเผชิญได้
2. การถ่ายโอนในแนวตั้ง ได้แก่ การเรียนความรู้บางอย่างมาก่อนที่มีความจำเป็นต่อการเรียนความรู้อื่นๆ ในสาขาวิชาเดียวกัน ยกตัวอย่างเช่น การจะเรียนการคูณโดยไม่มีความรู้ในเรื่องการบวกมาก่อนจะยากมาก

กาเย มีความเชื่อว่าความสามารถในการเรียนรู้ของมนุษย์มี 5 ด้าน คือ

1. ลักษณะด้านสติปัญญา (Intellectual Skills) ประกอบด้วยทักษะย่อย 4 ประการ คือ
 - 1.1 การจำแนกแยกแยะ (Discriminaitons) หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะคุณสมบัติทางกายภาพของวัตถุต่าง ๆ ที่รับรู้เข้ามาว่าเหมือนหรือไม่เหมือน
 - 1.2 การสร้างความคิดรวบยอด (Concepts) หมายถึง ความสามารถในการจัดกลุ่มวัตถุหรือสิ่งต่าง ๆ โดยระบุคุณสมบัติร่วมกันของวัตถุหรือสิ่งนั้น ๆ แบ่งเป็น 2 ระดับย่อย ๆ คือ
 - 1.2.1 ความคิดรวบยอดระดับรูปธรรม (concrete Concerpts)
 - 1.2.2 ความคิดรวบยอดระดับนามธรรมที่กำหนดขึ้นในสังคมหรือวัฒนธรรมต่าง ๆ (Defined Concepts)

1.3 การสร้างกฎ (Rules) หมายถึง ความสามารถในการนำความคิดรวบยอดต่าง ๆ มารวมเป็นกลุ่ม ตั้งเป็นกฎเกณฑ์ขึ้น เพื่อให้สามารถสรุปอ้างอิง และตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง

1.4 การสร้างกระบวนการหรือกฎขั้นสูง (Procedures of Higher Order Rules) หมายถึง ความสามารถในการนำกฎหลาย ๆ ข้อที่สัมพันธ์กันมาประมวลเข้าด้วยกัน ซึ่งนำไปสู่ความเข้าใจที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น

2. กลยุทธ์ทางความคิด (Cognitive Strategies) หมายถึง กระบวนการที่มนุษย์ใช้ในการช่วยให้ตนได้รับข้อมูลและจัดกระทำกับข้อมูลจนเกิดการเรียนรู้ตามที่ตนต้องการ ประกอบด้วย

- 2.1 กลวิธีเกี่ยวกับการใส่ใจ (Attending)
- 2.2 กลวิธีเกี่ยวกับการทำความเข้าใจความคิดรวบยอด (Encoding)
- 2.3 กลวิธีเกี่ยวกับการระลึกถึงสิ่งที่อยู่ในความทรงจำ (Retrieval)
- 2.4 กลวิธีเกี่ยวกับการแก้ปัญหา (Problem Solving)
- 2.5 กลวิธีเกี่ยวกับการคิด (Thinking)
3. ข่าวสารจากคำพูด (Verbal Information)
 - 3.1 คำพูดที่เป็นชื่อของสิ่งต่าง ๆ (Names or Labels)
 - 3.2 คำพูดที่เป็นข้อความ/ข้อเท็จจริง (Facts)
4. ทักษะทางกลไก (Motor Skills)
5. เจตคติ (Attitudes)

กาเย่ มีความเชื่อต่อไปอีกว่า การเรียนรู้และความจำที่เกิดขึ้นในโครงสร้างของสมองมนุษย์เปรียบเทียบกับหรืออธิบายได้โดยทฤษฎีการจัดระบบข้อมูล (Information-Processing Theories) กล่าวคือ เมื่อเราได้รับข้อมูลจากภายนอกสมองของเราก็จะรับรู้และบันทึกเอาไว้ บางเรื่องก็เก็บเอาไว้ในความทรงจำระยะสั้น ถ้าเรื่องนั้น ๆ มีความสำคัญสมองก็จะบันทึกไว้ในความทรงจำระยะยาว เปรียบเสมือนส่วนที่เก็บบันทึกข้อมูลของเครื่องสมองกล เมื่อถึงคราวที่จะใช้ข้อมูลที่บันทึกไว้นี้ สมองก็จะส่งข้อมูลออกมาในรูปของความจำ หรือการระลึกได้ แล้วนำข้อมูลนั้น ๆ ไปใช้ตามที่ต้องการ

การนำไปใช้ในการจัดการศึกษา/การสอน

ความคิดของกาเย่ในเรื่องนี้มีแนวปฏิบัติโดยตรงต่อการศึกษาในโรงเรียนหลายประการ การศึกษาในโรงเรียนไม่เพียงแต่จะสามารถทำให้เกิดผลด้านอัตราการพัฒนาสติปัญญาเท่านั้น แต่จะต้องแสดงบทบาทที่สร้างอิทธิพลในเรื่องนี้อย่างชัดเจน หมายความว่า เด็ก ๆ จะต้องพัฒนาให้

เร็วที่สุดทันทีที่เราสามารถสอนเขาได้ จากรูปแบบการเรียนรู้สะสมของกาเย่ ความพร้อมในการเรียนของนักเรียนมิได้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบภายในทางชีววิทยาเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับการจัดให้งานด้านทักษะมีความเหมาะสม และนิสัยที่จำเป็นสำหรับการเรียนทักษะใหม่ ๆ ที่ซับซ้อนมากขึ้นตามที่เรากำลังจะพัฒนา นอกจากนี้ถ้าเด็กไม่สามารถจะเรียนรู้ทักษะเฉพาะบางอย่าง เช่น การอ่าน ก็จะมีการกำหนดให้ครูตรวจสอบขั้นตอนย้อนหลัง เพื่อหาสิ่งที่จำเป็นต้องเรียนรู้มาก่อนการเรียนรู้สิ่งเหล่านั้นแล้วเริ่มสอนอ่านใหม่ วิธีของกาเย่อาจจะขัดกับแบบรูปของเพียเจต์ ซึ่งครูมีหน้าที่คอยดูว่าเด็กมีความสามารถทางด้านใดเมื่อไร แล้วเตรียมการให้เด็กได้เรียนรู้และมีประสบการณ์ในเรื่องนั้น ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับความสามารถของเขาในแต่ละระยะ และนำไปสู่พัฒนาการที่สูงขึ้นในทางการใช้ความคิดและสติปัญญา ตามนัยของกาเย่ครูสามารถสอนการคงที่ของปริมาณ (Conservation) หรือการอ่าน หรือนามธรรมที่ต้องใช้ความคิด โดยการกำหนดลำดับขั้นตอนของประสบการณ์การเรียนรู้ที่จะนำไปสู่พัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก

ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม

บลูมเชื่อว่า การเรียนการสอนที่จะประสบความสำเร็จและมีประสิทธิภาพนั้น ผู้สอนจะต้องกำหนดจุดมุ่งหมายให้ชัดเจนและได้แบ่งประเภทของพฤติกรรมโดยอาศัยทฤษฎีการเรียนรู้และจิตวิทยาพื้นฐานว่า มนุษย์จะเกิดการเรียนรู้ใน 3 ด้านคือ ด้านสติปัญญา ด้านร่างกาย และด้านจิตใจ และนำหลักการนี้จำแนกเป็นจุดมุ่งหมายทางการศึกษาเรียกว่า Taxonomy of Educational objectives ได้จำแนกจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) พฤติกรรมด้านสมองเป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับสติปัญญา ความรู้ ความคิด ความเฉลียวฉลาด ความสามารถในการคิดเรื่องราวต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นความสามารถทางสติปัญญา พฤติกรรมทางพุทธิพิสัยมี 6 ระดับ ได้แก่

1.1 ความรู้ความจำ ความสามารถในการเก็บรักษามวลประสบการณ์ต่าง ๆ จากการที่ได้รับรู้ไว้และระลึกสิ่งนั้นได้เมื่อต้องการเปรียบดั่งเทปบันทึกเสียงหรือวีดิทัศน์ที่สามารถเก็บเสียงและภาพของเรื่องราวต่างๆ ได้ สามารถเปิดฟังหรือ ดูภาพเหล่านั้นได้เมื่อต้องการ

1.2 ความเข้าใจเป็นความสามารถในการจับใจความสำคัญของสื่อ และสามารถแสดงออกมาในรูปของการแปลความ ตีความ คาดคะเน ขยายความ หรือ การกระทำอื่น ๆ

1.3 การนำความรู้ไปใช้ เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ ประสบการณ์ไปใช้ในกาแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ซึ่งจะต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจจึงจะสามารถนำไปใช้ได้

1.4 การวิเคราะห์ ผู้เรียนสามารถคิด หรือ แยกแยะเรื่องราวสิ่งต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อย เป็นองค์ประกอบที่สำคัญได้ และมองเห็นความสัมพันธ์ของส่วนที่เกี่ยวข้องกัน ความสามารถในการวิเคราะห์จะแตกต่างกันไปแล้วแต่ความคิดของแต่ละคน

1.5 การสังเคราะห์ ความสามารถในการที่ผสมผสานส่วนย่อย ๆ เข้าเป็นเรื่องราวเดียวกัน อย่างมีระบบ เพื่อให้เกิดสิ่งใหม่ที่สมบูรณ์และดีกว่าเดิม อาจเป็นการถ่ายทอดความคิดออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจได้ง่าย การกำหนดวางแผนวิธีการดำเนินงานชิ้นใหม่ หรือ อาจจะเกิดความคิดในอันที่จะสร้างความสัมพันธ์ของสิ่งที่เป็นนามธรรมขึ้นมาในรูปแบบ หรือ แนวคิดใหม่

1.6 การประเมินค่า เป็นความสามารถในการตัดสิน ดีราคา หรือ สรุปรเกี่ยวกับคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ ออกมาในรูปของคุณธรรมอย่างมีกฎเกณฑ์ที่เหมาะสม ซึ่งอาจเป็นไปตามเนื้อหาสาระในเรื่องนั้น ๆ หรืออาจเป็นกฎเกณฑ์ที่สังคมยอมรับก็ได้

2. ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain)

ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) (พฤติกรรมด้านกล้ามเนื้อประสาท) พฤติกรรมที่บ่งถึงความสามารถในการปฏิบัติงานได้อย่างคล่องแคล่วชำนาญ ซึ่งแสดงออกมาได้โดยตรงโดยมีเวลาและคุณภาพของงานเป็นตัวชี้ระดับของทักษะ พฤติกรรมด้านทักษะพิสัย ประกอบด้วยพฤติกรรมย่อย ๆ 5 ชั้น ดังนี้

2.1 การรับรู้ เป็นการให้ผู้เรียนได้รับรู้หลักการปฏิบัติที่ถูกต้อง หรือ เป็นการเลือกหาตัวแบบที่สนใจ

2.2 กระทำตามแบบ หรือ เครื่องชี้แนะ เป็นพฤติกรรมที่ผู้เรียนพยายามฝึกตามแบบที่ตนสนใจและพยายามทำซ้ำ เพื่อที่จะให้เกิดทักษะตามแบบที่ตนสนใจให้ได้ หรือ สามารถปฏิบัติงานได้ตามข้อแนะนำ

2.3 การหาความถูกต้อง พฤติกรรมสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยเครื่องชี้แนะ เมื่อได้กระทำซ้ำแล้ว ก็พยายามหาความถูกต้องในการปฏิบัติ

2.4 การกระทำอย่างต่อเนื่องหลังจากตัดสินใจเลือกรูปแบบที่เป็นของตนเองจะกระทำตามรูปแบบนั้นอย่างต่อเนื่อง จนปฏิบัติงานที่ย่างยากซับซ้อนได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง คล่องแคล่ว การที่ผู้เรียนเกิดทักษะได้ ต้องอาศัยการฝึกฝนและกระทำอย่างสม่ำเสมอ

2.5 การกระทำได้อย่างเป็นธรรมชาติ พฤติกรรมที่ได้จากการฝึกอย่างต่อเนื่อง จนสามารถปฏิบัติ ได้คล่องแคล่วรวดเร็วโดยอัตโนมัติ เป็นไปอย่างธรรมชาติ ซึ่งถือเป็นความสามารถของการปฏิบัติในระดับสูง

3. ด้านเจตพิสัย (Affective Domain) (พฤติกรรมด้านจิตใจ) ค่านิยม ความรู้สึก ความซาบซึ้ง ทัศนคติ ความเชื่อ ความสนใจและคุณธรรม พฤติกรรมด้านนี้อาจไม่เกิดขึ้นทันที ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม และสอดแทรกสิ่งที่ดีงามอยู่ตลอดเวลา จะทำให้พฤติกรรมของผู้เรียนเปลี่ยนไปในแนวทางที่พึงประสงค์ได้ เจตพิสัย จะประกอบด้วย พฤติกรรมย่อย ๆ 5 ระดับ ได้แก่

3.1 การรับรู้ เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นต่อปรากฏการณ์ หรือสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งเป็นไปในลักษณะของการแปลความหมายของสิ่งเร้านั้นว่าคืออะไร แล้วจะแสดงออกมาในรูปของความรู้สึกที่เกิดขึ้น

3.2 การตอบสนอง เป็นการกระทำที่แสดงออกมาในรูปของความเต็มใจ ยินยอม และพอใจต่อสิ่งเร้านั้น ซึ่งเป็นการตอบสนองที่เกิดจากการเลือกสรรแล้ว

3.3 การเกิดค่านิยม การเลือกปฏิบัติในสิ่งที่เป็นที่ยอมรับกันในสังคม การยอมรับนับถือในคุณค่านั้น ๆ หรือปฏิบัติตามในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จนกลายเป็นความเชื่อ แล้วจึงเกิดทัศนคติที่ดีในสิ่งนั้น

3.4 การจัดระบบ การสร้างแนวคิด จัดระบบของค่านิยมที่เกิดขึ้นโดยอาศัยความสัมพันธ์ ถ้าเข้ากันได้ก็จะยึดถือต่อไป แต่ถ้าขัดกันอาจไม่ยอมรับอาจยอมรับค่านิยมใหม่โดยยกเลิกค่านิยมเก่า

3.5 บุคลิกภาพ การนำค่านิยมที่ยึดถือมาแสดงพฤติกรรมที่เป็นนิสัยประจำตัว ให้ประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่ถูกต้องดีงามพฤติกรรมด้านนี้ จะเกี่ยวกับความรู้สึกและจิตใจ ซึ่งจะเริ่มจากการได้รับรู้จากสิ่งแวดล้อม แล้วจึงเกิดปฏิกิริยาโต้ตอบ ขยายกลายเป็นความรู้สึกด้านต่าง ๆ จนกลายเป็นค่านิยม และยังพัฒนาต่อไปเป็นความคิด อุดมคติ ซึ่งจะเป็นควบคุมทิศทางพฤติกรรมของคนคนจะรู้ตัวหรือไม่อย่างไรนั้น ก็เป็นผลของพฤติกรรมด้านนี้

จากทฤษฎีทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูมนี้ผู้เรียนทุกคนนั้นต้องมีพื้นฐานในการเรียนรู้ทุกคน แต่อาจจะไม่เท่ากันเพราะคนเรามีการเรียนรู้ที่ต่างกัน บางคนพบเจอสิ่งที่แตกต่างจากคนอื่นก็จะมีความรู้ความเข้าใจที่ต่างจากคนอื่น แต่ถ้าผู้เรียนมีพื้นฐานในการเรียนรู้คล้ายๆกันมีความรู้ ความเข้าใจ มีการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์คล้ายๆ กัน ผลการเรียนรู้ของคนกลุ่มนี้ก็จะคล้ายกันด้วย

การที่ผู้เรียนจะเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นผู้เรียนจะต้องมีความกระตือรือร้นตลอดเวลา ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในสิ่งที่เราจะเรียนรู้ เมื่อมีความเข้าใจแล้วต้องวิเคราะห์ให้ได้ก่อนจากนั้นถึงจะประเมินค่า จากทฤษฎีดังกล่าวกล่าวว่าการเรียนรู้ใน

3 ด้านคือ ด้านสติปัญญา ด้านร่างกาย และด้านจิตใจ ทุกสิ่งนี้ต้องดำเนินไปอย่างพร้อมๆกัน ถึงจะเป็นการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

ทฤษฎีการเรียนรู้ของบรูเนอร์ (Bruner)

1. ความรู้ถูกสร้างหรือหล่อหลอมโดยประสบการณ์
2. ผู้เรียนมีบทบาทรับผิดชอบในการเรียน
3. ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความหมายขึ้นมาจากแง่มุมต่าง ๆ
4. ผู้เรียนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นจริง
5. ผู้เรียนเลือกเนื้อหาและกิจกรรมเอง
6. เนื้อหาควรถูกสร้างในภาพรวม

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาประมวลได้ดังนี้

เบญจวรรณ ขจรฤทธิ์ (2550) ได้ทำวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยครูชาวต่างชาติ ตามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนเอกชนเขตเมืองพัทยา มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยครูชาวต่างชาติ ตามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนเอกชนเขตเมืองพัทยา และศึกษาปัญหาการจัดการเรียนการสอนและปัญหาส่วนบุคคลของครูภาษาอังกฤษชาวต่างชาติ ในโรงเรียนเอกชนเขตเมืองพัทยา ผลการวิจัยพบว่า 1) พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยครูชาวต่างชาติตามความคิดเห็นของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนเอกชนเขตเมืองพัทยาโดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาารายด้านพบว่าทุกด้านอยู่ในระดับมากคือ ด้านการเตรียมการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการเรียนการสอน การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน และการวัดและการประเมินผล และ 2) ปัญหาการจัดการเรียนการสอนและปัญหาส่วนบุคคลของครูภาษาอังกฤษชาวต่างชาติพบว่า ครูภาษาอังกฤษชาวต่างชาติ ในโรงเรียนเอกชนเขตเมืองพัทยามีปัญหาเล็กน้อยในการจัดการเรียนการสอนและปัญหาส่วนบุคคล โดยปัญหาด้านความรับผิดชอบของผู้เรียนในการทำงาน ความสามารถทางการเรียนของผู้เรียนที่แตกต่างกัน และปัญหาด้านสื่อการเรียนการสอนที่ไม่ทันสมัย ส่วนปัญหาส่วนบุคคล คือ ปัญหาด้านการสื่อสารทั้งกับผู้เรียนและผู้ร่วมงาน รวมถึงปัญหาด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของครูชาวต่างชาติ

ชากีเราะห์ เจ๊ะเว (2552) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการเรียนการสอนของครูอิสลามศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานราธิวาส เขต 2 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับพฤติกรรมการเรียนการสอนของครูอิสลามศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานราธิวาส เขต 2 ในด้านการเตรียมการเรียนการสอน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการใช้สื่อการเรียนการสอน ด้านการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรม และด้านการประเมินผลการเรียนการสอน และ 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนการสอนของครูอิสลามศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานราธิวาส เขต 2 ที่มี เพศ อายุ ระดับวุฒิทางการศึกษาสามัญ ระดับวุฒิทางการศึกษาวิชาชีพครู ระดับวุฒิทางการศึกษาอิสลามศึกษา และประสบการณ์ในการสอนแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับพฤติกรรมการเรียนการสอนของครูอิสลามศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานราธิวาสเขต 2 ในภาพรวมอยู่ในระดับมากและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับมากทุกรายการ ยกเว้น ด้านการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมอยู่ในระดับมากที่สุด และ 2) พฤติกรรมการเรียนการสอนของครูอิสลามศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานราธิวาส เขต 2 ที่มี เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษาสามัญ วุฒิทางการศึกษาวิชาชีพครู วุฒิทางการศึกษาอิสลามศึกษา และประสบการณ์ในการสอนต่างกันโดยรวมมีพฤติกรรมการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน

สุพัตรา เลิศประเสริฐรัตน์ (2544) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนของครู-อาจารย์เพื่อส่งเสริมจริยธรรมนักเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) วิทยาลัยอาชีวศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนของครู-อาจารย์เพื่อส่งเสริมจริยธรรมนักเรียน ประเภทวิชาพาณิชยกรรม และประเภทวิชาคหกรรม ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) วิทยาลัยอาชีวศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความขยันหมั่นเพียร และ 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระหว่างครู – อาจารย์ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม และประเภทวิชาคหกรรม ทั้ง 4 ด้าน ผลการวิจัยพบว่า 1) ครู-อาจารย์ประเภทวิชาพาณิชยกรรม และประเภทวิชาคหกรรม มีพฤติกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมจริยธรรม ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ด้านความรับผิดชอบ ด้านความมีระเบียบวินัย และด้านความขยันหมั่นเพียรในระดับมาก และ 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมจริยธรรมระหว่างครู-อาจารย์ประเภทวิชาพาณิชยกรรม และประเภทวิชาคหกรรม

พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านความรับผิดชอบ ด้านความมีระเบียบวินัย และด้านความขยันหมั่นเพียร ยกเว้นด้านความซื่อสัตย์สุจริต ไม่มีความแตกต่างกัน

พัชราพร รัตนวโรภาส (2553) ทำการศึกษาเรื่องสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชา ENG321 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชน สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชน ด้านการสอนและเทคนิคการสอน ด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์ ด้านสื่อประกอบการสอน ด้านการวัดและประเมินผล 2) ต้องการพัฒนากาการจัดการเรียนการสอนให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ จำนวน 50 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอน รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชน ภาพรวมทั้ง 4 ด้าน ด้านการสอนและเทคนิคการสอน ด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์ด้านสื่อประกอบการสอน ด้านการวัดและประเมินผล มีปัญหาน้อยที่สุด ข้อเสนอแนะของนักศึกษาที่มีต่อด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์คือเรื่องอาจารย์สามารถควบคุมอารมณ์ขณะสอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.96 อยู่ในระดับน้อย นักศึกษาบางคนเสนอแนะว่าอยากให้อาจารย์มีบุคลิกที่เป็นกันเองกับนักศึกษาให้มากกว่านี้

นภาพรณ์ ฉัตรมณีรุ่งเจริญ (2555) ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาการยอมรับการจัดการเรียนรู้แบบ อีเลิร์นนิ่งของอาจารย์และนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาการยอมรับการเรียนการสอนแบบอีเลิร์นนิ่งของอาจารย์และนิสิต โครงการวิทยานุกรณาการมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน 2) เปรียบเทียบระดับการยอมรับการเรียนการสอนแบบอีเลิร์นนิ่งของนิสิต โครงการวิทยานุกรณาการมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน กลุ่มตัวอย่าง คือ อาจารย์ จำนวน 15 คน และนิสิต จำนวน 369 คน เครื่องมือทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความแปรปรวน การทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD ผลการวิจัย พบว่าผู้สอนยอมรับที่จะใช้อีเลิร์นนิ่งในรูปแบบของสื่อเสริม ร่วมกับการใช้การสอนหน้าชั้นเป็นหลัก เพื่อช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน เพิ่มแหล่งค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมของผู้เรียน และเป็นการพัฒนาการสอนของผู้สอนให้มีความทันสมัยและเกิดประโยชน์มากยิ่งขึ้น ซึ่งผลจากการที่ผู้สอนได้นำอีเลิร์นนิ่งมาสอนในรูปแบบของสื่อเสริมนั้น ทำให้นิสิตมีระดับการยอมรับการเรียนการสอนแบบอีเลิร์นนิ่งภาพรวมอยู่ในระดับมาก ส่งผลให้นิสิตรับรู้ถึงความง่ายในการใช้อีเลิร์นนิ่งอยู่ในระดับมาก รับรู้ถึงประโยชน์ในการใช้อีเลิร์นนิ่งอยู่ในระดับมาก และส่งผลให้นิสิตมีความตั้งใจในการใช้

กระบวนการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก ซึ่งผลการเปรียบเทียบระดับการยอมรับการเรียนการสอนแบบอีเลิร์นนิ่งของนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน พบว่า เพศ และประสบการณ์การใช้คอมพิวเตอร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนกลุ่มสาขาวิชา และความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอีเลิร์นนิ่ง พบว่า ไม่แตกต่างกัน

ณัฐพร ทองศรี และคณะ (2555) ทำการศึกษาเรื่องความตั้งใจใช้แท็บเล็ตของครูผู้สอนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานนครศรีธรรมราช เขต 3 การประยุกต์ใช้ตัวแบบการยอมรับเทคโนโลยี มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) เพื่อศึกษาระดับความตั้งใจใช้แท็บเล็ตประกอบการสอนในปีการศึกษา 2555 ของครูผู้สอน สังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานนครศรีธรรมราช เขต 3 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจใช้แท็บเล็ตของครูผู้สอน สังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน นครศรีธรรมราช เขต 3 กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูผู้สอน จำนวน 340 คน จากโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) นครศรีธรรมราช เขต 3 จำนวน 132 โรงเรียน ครอบคลุมเขตพื้นที่การปกครองใน 6 อำเภอ ได้แก่ เชียงใหญ่ ชะอวด ปากพนัง ร่อนพิบูลย์ หัวไทร จุฬาภรณ์ เครื่องมือทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) การสุ่มตัวอย่างใช้แผนการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิสองขั้นตอน ผลการวิจัย พบว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่ ร้อยละ 54.1 มีความตั้งใจระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนวัดความตั้งใจใช้แท็บเล็ตในปีการศึกษา 2555 เท่ากับ 3.37 ในขณะที่เดียวกันความตั้งใจใช้แอปพลิเคชันทางการศึกษาโดยไม่กำหนดช่วงเวลา พบว่า มีความตั้งใจในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนวัดความตั้งใจ เท่ากับ 3.71 ผลจากการวิเคราะห์เส้นทาง พบว่า โมเดลที่ปรับแล้วมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับดี โดยปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในสามารถอธิบายความแปรปรวนของความตั้งใจใช้แท็บเล็ตประกอบการสอนของครูผู้สอนได้ร้อยละ 35 ปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อระดับความตั้งใจใช้แท็บเล็ตมากที่สุดคือ อิทธิพลทางสังคม เนื่องจากมีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อม ผ่านตัวแปรแทรกกลาง คือ การรับรู้ถึงความสะดวกในการใช้งาน และการรับรู้ประโยชน์ที่ได้รับ ส่วนปัจจัยภายนอกที่เหลือ คือ ความสนใจ เทคโนโลยีใหม่ส่วนบุคคลและความเชื่อมั่นในสื่อแท็บเล็ตมีอิทธิพลทางอ้อมเพียงอย่างเดียวโดยมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านการรับรู้ถึงความสะดวกในการใช้งานและการรับรู้ประโยชน์ที่ได้รับ ตามลำดับ

จำเริญ จิตรหลัง (2555) ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตรัง เขต 1 มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตรัง เขต 1 2) เพื่อ

ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์

3) เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตรัง เขต 1 กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตรัง เขต 1 จำนวน 400 คน เครื่องมือทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Coefficient) โปรแกรม LISREL version 8.30 ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) และตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างรูปแบบตามทฤษฎีกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผลการศึกษา พบว่า ตัวแปรทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการทำวิจัยในชั้นเรียนของ ครูในสถานศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตรัง เขต 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุตามสมมติฐานที่สร้างขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ของการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตรัง เขต 1 พบว่า มีค่าเท่ากับ 0.94 แสดงว่า ตัวแปรปัจจัยที่นำมาศึกษาในโมเดลสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตรัง เขต 1 ร้อยละ 94 อิทธิพลทางตรงและอิทธิพลทางอ้อมที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตรัง เขต 1 พบว่า ตัวแปรการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูได้รับอิทธิพลทางตรงจาก ความเป็นนักวิจัย ความรู้ความสามารถในระเบียบวิธีวิจัย การสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้องและสนับสนุนการทำวิจัยในชั้นเรียน ซึ่งมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.35, 0.35, 0.31 และ 0.05 ตามลำดับ สำหรับอิทธิพลทางอ้อมที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูได้รับอิทธิพลจากตัวแปรการสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง และความเป็นนักวิจัย มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.31 และ 0.20 ตามลำดับ

สุพุมล หวังวิชพันธุ์ และคณะ (2553) ทำการศึกษาเรื่องปัญหาและการใช้นวัตกรรมการเรียนการสอนของอาจารย์ในคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) เพื่อศึกษาปัญหาของอาจารย์ในการใช้นวัตกรรมการเรียนการสอน ในคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 2) เพื่อศึกษาความต้องการใช้นวัตกรรมการเรียนการสอน ในคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กลุ่มตัวอย่าง คือ อาจารย์ประจำในสังกัดคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จำนวน 38 คน มาจาก 4 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล จำนวน 15 คน วิศวกรรมไฟฟ้า จำนวน 10 คน วิศวกรรมโยธา

จำนวน 6 คน และเทคนิคศึกษา จำนวน 7 คน เครื่องมือทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test และ F-test ผลการวิจัย พบว่า อาจารย์ที่มีเพศแตกต่างกัน มีปัญหาการใช้วัตกรรมการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน อาจารย์ที่มีอายุแตกต่างกัน มีปัญหาการใช้วัตกรรมการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน อาจารย์ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีปัญหาการใช้วัตกรรมการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน อาจารย์ที่สังกัดสาขาวิชาแตกต่างกัน มีปัญหาการใช้วัตกรรมการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน อาจารย์คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มีปัญหาการใช้วัตกรรมการเรียนการสอนในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยที่เป็นปัญหาสูงสุด คือ ปัจจัยที่เป็นสิ่งรบกวนในด้านเจตคติที่มีต่อการใช้วัตกรรมการเรียนการสอน เรื่องความจำเป็นของการใช้วัตกรรมการเรียนการสอน ปัจจัยที่เป็นสิ่งรบกวนนอก ที่มีปัญหามากที่สุดคือ การสนับสนุนด้านการเงิน เรื่องขาดงบประมาณในการสร้าง หรือผลิตนวัตกรรมเพื่อใช้ในการสอน อาจารย์ที่สังกัดสาขาวิชาวิศวกรรมโยธา และวิศวกรรมเครื่องกล มีปัญหาการใช้วัตกรรมการเรียนการสอน เรื่องความยากง่ายของนวัตกรรมมากกว่าอาจารย์ที่สังกัดสาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้า

วัลลภ อรุณสง และกัมปนาท ถ่ายสูงเนิน (2553) ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาพฤติกรรมการสนใจเรียนวิชาพื้นฐานงานวิศวกรรม ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาสังเกตพฤติกรรมการเรียนวิชาการฝึกพื้นฐานทางวิศวกรรมของนักศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกลคณะวิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน 2) หาแนวทางปรับวิธีการเรียนการสอนวิชาวิชาการฝึกพื้นฐานทางวิศวกรรม กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาสาขาวิศวกรรมเครื่องกลภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 26 คนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือนักศึกษาสาขาวิศวกรรมเครื่องกลภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 10 คน สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย ผลการวิจัย พบว่านักศึกษามีความสนใจการเรียนและมีการประพฤติปฏิบัติตัวดีขึ้นเมื่ออาจารย์ให้ความสนใจและคอยชี้แนะในลักษณะรายบุคคล ผลการประเมินมีพฤติกรรมอยู่ในระดับคุณภาพค่อนข้างดี

จักรกฤษณ์ โพธิ์แพ่งพุ่ม (2546) ทำการศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของนักศึกษาภาค กศ.บป.เกี่ยวกับการเรียนการสอนในสถาบันราชภัฏกาญจนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ซึ่งมีวัตถุประสงค์ เพื่อประเมินความคิดเห็นของนักศึกษา กศ.บป. ต่อการเรียนการสอนของคณาจารย์ประจำในคณะครุศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ตลอดจนคณาจารย์พิเศษทุกคนในทุกคณะวิชา เพื่อนำผลการประเมินและข้อเสนอแนะมาปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอน และเพื่อประเมินคุณภาพการเรียนการสอนอันจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาศักยภาพด้านวิชาการ

ของคณาจารย์และนักศึกษาของสถาบันอันจะส่งผลให้นักศึกษาของสถาบันมีความรู้ความสามารถเป็นบัณฑิตที่เป็น “คนเก่ง” และ “คนดี” เป็นที่ต้องการของท้องถิ่นและสังคมต่อไป กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ กลุ่มที่ 1 คณาจารย์ประจำและคณาจารย์พิเศษ กลุ่มที่ 2 นักศึกษาภาค กศ.บป. ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2546 จำนวน 51 หมู่เรียน รวม 1,561 คน สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่ และร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า 1) ด้านเนื้อหาและประสบการณ์ที่จัดให้ผู้เรียน ผู้เรียนพอใจมากที่สุดหรือพอใจมาก คือ สอนตรงตามหลักสูตรและเพิ่มเติมความรู้ใหม่ที่สอดคล้องกับหลักสูตร 2) ด้านการจัดกระบวนการเรียนรู้ ผู้เรียนพอใจมากที่สุด หรือพอใจมาก คือ จัดทำแนวการสอนที่ให้ผู้เรียนเข้าใจวัตถุประสงค์/ ขอบข่ายเนื้อหา /วิธีการเรียน และการประเมินผลได้ชัดเจน รองลงมา คือ ใช้เทคนิคกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (กระบวนการกลุ่มหรืองานเดี่ยวที่ทุกคนต้องปฏิบัติแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน/ ผู้เรียนกับผู้สอน/ จนสรุปองค์ความรู้ใหม่และ นำไปใช้ในชีวิตรจริงได้) 3) ด้านบทบาทความเป็นครู ผู้เรียนพอใจมากที่สุดหรือพอใจมาก คือ มีความรับผิดชอบ ตั้งใจสอน รองลงมา คือ ใช้ภาษา กิริยา วาจา ท่าทางอย่างเป็นกัลยาณมิตรกับผู้เรียน และ 4) เมื่อพิจารณาที่ความเห็นเพิ่มเติมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนต้องการให้ผู้สอนอธิบายรายละเอียดในเนื้อหาบทเรียนให้ละเอียดชัดเจนกว่านี้ ผู้สอนมอบหมายงานมากเกินไป ผู้เรียนต้องการให้ผู้สอนสอนให้ช้าลงกว่านี้ ผู้เรียนต้องการให้ผู้สอนเพิ่มสื่อประกอบการเรียนการสอนมากกว่านี้ อยากให้ผู้สอนเปิดโอกาสให้กับผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและอยากให้ผู้สอนยกตัวอย่างประกอบที่มองเห็นภาพได้ชัดเจน

พรณี ไชยโย (2546) ทำการศึกษาเรื่อง สภาพและปัญหาในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ในสถาบันราชภัฏสงขลา ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในสถาบันราชภัฏสงขลา และอาจารย์ผู้ปฏิบัติงานในสถาบันราชภัฏสงขลา ปีการศึกษา 2545 จำนวน 362 คน และ 136 คน สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ หาค่าสถิติพื้นฐานและทดสอบค่าที่ ผลการวิจัย พบว่า 1) ผู้สอนได้จัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญอยู่ในระดับมาก และไม่มี ความแตกต่างของความคิดเห็นของผู้สอนที่มีประสบการณ์การสอนแตกต่างกัน 2) นักศึกษาและผู้สอนในสถาบันราชภัฏสงขลาเห็นว่า การสนับสนุนของสถาบันต่อการส่งเสริมให้เกิดการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ อยู่ในระดับปานกลาง แต่สำหรับด้านการให้บริการห้องสมุดและศูนย์ภาษา เฉพาะผู้สอนมีความเห็นว่าอยู่ในระดับดี และ 3) ผู้สอนสถาบันราชภัฏสงขลาได้ให้ข้อเสนอแนะว่า สถาบันควรจัดหาเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีประสิทธิภาพดีพอต่อการใช้งาน และจำนวนอาจารย์

มากกว่าร้อยละ 80 มีความประสงค์จะได้รับการพัฒนาการเรียนการสอน สำหรับนักศึกษาต้องการให้สำนักวิทยบริการขยายเวลาในการให้บริการใช้ห้องคอมพิวเตอร์

ทัศนีย์ ประธาน (2536) ทำการศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ของนักศึกษา กศ.บป. สถาบันราชภัฏสงขลา ซึ่งมีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) การศึกษาความคิดเห็นของ นักศึกษาที่มีต่อโครงการ กศ.บป. ในด้าน การคัดเลือกนักศึกษา ความสอดคล้องระหว่างโปรแกรม วิชาที่ศึกษากับความต้องการ ความรู้และประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้าศึกษาในโครงการ กศ.บป. การเปลี่ยนแปลงหน้าที่การงานภายหลังสำเร็จการศึกษา และผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการเข้า ศึกษาโครงการ กศ.บป. 2) ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน พฤติกรรมเรียน และพฤติกรรมการสอน กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ตามขนาดของนักศึกษาที่เรียนในโปรแกรมต่าง ๆ จำนวน 14 โปรแกรมวิชา และกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยครั้งนี้จำนวนทั้งสิ้น 644 คน สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาส่วนใหญ่ที่ เข้าศึกษาในโครงการกศ.บป. เพราะต้องการเพิ่มพูนความรู้และต้องการเพิ่มวุฒิ 2) นักศึกษา กศ.บป. เห็นว่าความรู้ที่ได้รับจากการเข้าศึกษาสามารถนำความรู้ไปใช้ในงานที่ปฏิบัติได้เพียง บางส่วน 3) นักศึกษา กศ.บป. ส่วนใหญ่เห็นว่า หลังจากจบการศึกษาตามโครงการ กศ.บป.แล้ว ยังคงทำงานในตำแหน่งเดิม และไม่คิดจะเปลี่ยนงาน และ 4) นักศึกษามีความคิดเห็นว่าได้รับ ผลกระทบที่มีต่อการทำงาน ครอบครัว สุขภาพร่างกาย และสุขภาพจิต อยู่ในระดับต่ำ

นิตยา สีนาคเน (2551) ทำการศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหา ด้วยกิจกรรมการสอนแบบผสมผสานในวิชาบัญชีเบื้องต้น 2 เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการคิดวิเคราะห์ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการ เรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาด้วยกิจกรรมการสอนแบบผสมผสาน 2) เปรียบเทียบ ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ กระบวนการแก้ปัญหาด้วยกิจกรรมการสอนแบบผสมผสาน 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษา หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาด้วยกิจกรรมการสอนแบบผสมผสาน กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนบริหารธุรกิจวิทยา สงขลาภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 33 คน สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ สถิติทดสอบค่าที (t - test dependent) หาค่าเฉลี่ยและหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาที่ ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาด้วยกิจกรรมการสอนผสมผสานมีคะแนน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 2) นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาด้วยกิจกรรมการสอนแบบผสมผสานมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ด้านวิเคราะห์ความสำคัญด้านวิเคราะห์ความสัมพันธ์และด้านวิเคราะห์หลักการหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และ 3) นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาด้วยกิจกรรมการสอนแบบผสมผสานมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ในระดับมาก

พนิต ฐาตุทอง (2552) ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการเรียนรู้แบบจิตตปัญญาศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะทางปัญญาตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบทักษะทางปัญญาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่ศึกษาในสาขาวิชาเอกที่แตกต่างกัน 2) เพื่อพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการเรียนรู้แบบจิตตปัญญาศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะทางปัญญาตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย 3) เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการเรียนรู้แบบจิตตปัญญาศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะทางปัญญาตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย ในด้านทักษะทางปัญญาและด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการเรียนรู้แบบจิตตปัญญาศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะทางปัญญาตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยและชุดสื่อประสมจิตตปัญญาศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาสังกัดคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ปีการศึกษา 2552 โดยใช้สาขาวิชาเอกเป็นเกณฑ์ในการแบ่งชั้นจำนวน 7 สาขาวิชาเอก นักศึกษา 1052 คน และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทดลองการจัดการเรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการเรียนรู้แบบจิตตปัญญาศึกษา ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาเอกที่มีผลการประเมินลักษณะการคิดที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาเอกสังคมศึกษา ชั้นปีที่ 2 จำนวน 47 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA) สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ไค-สแควร์ การวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างหรือโมเดลลิสเรล ผลการวิจัย พบว่า 1) โมเดลเชิงสาเหตุรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการเรียนรู้แบบจิตตปัญญาศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะทางปัญญาตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ 2) ทักษะทางปัญญาได้รับอิทธิพลจากความสามารถในการคิดวิเคราะห์มากกว่าความสามารถในการแก้ปัญหา และขั้นการจัดระบบ

ความคิดผู้สมองมีอิทธิพลต่อทักษะการคิดมากที่สุด และหลังจากใช้รูปแบบการเรียนการสอนแล้ว นักศึกษามีทักษะทางปัญญาสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้รูปแบบการเรียนรู้

ปานดี คงสมบัติ (2550) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่เหมาะสม สำหรับนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนระนอง วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการ รูปแบบการเรียนการสอนของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนระนองสังเคราะห์รูปแบบการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนระนองและประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนระนอง กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามมีจำนวน 169 คนเป็นนักศึกษาที่เลือกจำเพาะเจาะจงทุกสถานที่จัดการศึกษา พบว่า การจัดการศึกษาของวิทยาลัยชุมชนระนองทั้ง 5 ด้านคือด้านการบริหารงานวิชาการด้านผู้สอนด้านนักศึกษา ด้านการประเมินผลการเรียนรู้และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับนักศึกษาสภาพปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางและมีความต้องการรูปแบบการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนระนองโดยรวมอยู่ในระดับมาก ผลการวิจัย พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนระนองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถนำไปใช้ได้จริงและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในวิทยาลัยชุมชนอื่นต่อไป

จิตจรดา วิวัฒน์เจริญวงศ์ (2555) ทำการศึกษาเรื่อง ผลของการใช้เทคนิคการทดสอบย่อย ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา ACT314 การบัญชีบริหาร สาขาวิชาการบัญชี คณะบัญชี มหาวิทยาลัยศรีปทุม ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยเทคนิคการทดสอบย่อย กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีคณะบัญชี มหาวิทยาลัยศรีปทุม ซึ่งลงทะเบียนเรียนวิชาการบัญชีบริหารในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2554 สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบที ผลการวิจัยพบว่า 1) การเรียนแบบมีการทดสอบย่อยก่อนเรียนและทดสอบย่อยหลังเรียนและมีการให้ข้อมูลย้อนกลับทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเพิ่มขึ้นจากระดับต่ำเป็นระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) พัฒนาการของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องซึ่งหมายความว่านักศึกษามีการเตรียมตัวอ่านหนังสือมาล่วงหน้าและมีความตั้งใจในเรียนมากขึ้น

ปฐมา อาแว, มนสิการ เปรมปราชญ์ และพิสมัย เพียรเจริญ (2553) ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยและผลการเรียนระดับมหาวิทยาลัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบัณฑิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานีปีการศึกษา 2546-2550 ซึ่งมีวัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์และสร้างสมการทำนายระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยและผลการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานีรุ่นปีการศึกษา 2546-2550 ที่ผ่านการคัดเลือกเข้าศึกษาทั้งในระบบกลางระบบตรงและระบบพิเศษ กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานีรุ่นปีการศึกษา 2546-2550 ที่ผ่านการคัดเลือกเข้าศึกษาทั้งในระบบกลางระบบตรงและระบบพิเศษจำนวน 10,897 คน สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติไคสแควร์การหาอัตราส่วนโอกาส (Odds ratio) และสร้างสมการทำนายการถดถอยลอจิสติก (Logistic regression) ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนเฉลี่ยในระดับมัธยมศึกษาและระดับมหาวิทยาลัยน้อยกว่า 2.00 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีต่ำกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนเฉลี่ย 3.00 ขึ้นไปคิดเป็น 2.8 เท่าโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาที่มีผลการเรียนเฉลี่ยในมหาวิทยาลัยน้อยกว่า 2.00 สำเร็จการศึกษาคิดเป็นร้อยละ 7.4 ในขณะที่นักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยมากกว่า 3.00 สำเร็จการศึกษาคิดเป็นร้อยละ 95.0 สำหรับนักศึกษาที่มีคะแนนสอบเข้ามากกว่าร้อยละ 40 ขึ้นไปจะสำเร็จการศึกษาสูงกว่ากลุ่มที่มีคะแนนสอบเข้าน้อยกว่าร้อยละ 30 คิดเป็น 2.45 เท่า

กวรรณิการ์ ภิมรัมย์รัตน์ (2554) ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านนักเรียน ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสถานศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 2) ค้นหาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 190 คน เครื่องมือทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression analysis) ผลการวิจัย พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านนักเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านครู และปัจจัยด้านสถานศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลาง พ.ศ.2551 ของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัจจัยด้านนักเรียนได้แก่ เพศ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการเรียน และปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่

รายได้ผู้ปกครอง โดยมีค่าความสัมพันธ์ตั้งแต่ .278 ถึง .360 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปัจจัยที่มีนัยสำคัญในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลาง พ.ศ. 2551 มีอยู่ 6 ตัว คือ แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ เพศ รายได้ผู้ปกครอง การดูแลเอาใจใส่ของผู้ปกครอง การใช้เวลาเพื่อการเรียนรู้ และ เจตคติต่อการเรียน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ .632 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย เท่ากับ .400 แสดงว่าตัวแปรทั้ง 6 ตัวสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 40.0

ลดาพร ทองสง และถนิมพร พงศานานุรักษ์ (2550) ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาลเด็กของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชาการบริหารลูกค้าสัมพันธ์ MKTG 332 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ชั้นปีที่ 2 และ 3 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 257 คน เครื่องมือทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน วิเคราะห์การถดถอย พหุแบบขั้นตอน ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาลเด็ก 1 ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาล เด็ก 2 ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนในภาพรวมของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 และ 3 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาลเด็กมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาลเด็ก 1 ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 ได้แก่ เกรดเฉลี่ยสะสม และพฤติกรรมการเรียนในชั้นเรียน ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาลเด็ก 2 ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 ได้แก่ เกรดเฉลี่ยสะสม พฤติกรรมการเรียนในชั้นเรียน สภาพแวดล้อมทางการเรียนด้านเพื่อน พฤติกรรมการเรียนนอกชั้นเรียน สิ่งแวดล้อมทางด้านกายภาพด้านหอพัก แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการเรียน สิ่งแวดล้อมทางกายภาพด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการนักศึกษา ตามลำดับ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาลเด็กในภาพรวมของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 ได้แก่ เกรดเฉลี่ยสะสม และพฤติกรรมการเรียนในชั้นเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการเรียน สิ่งแวดล้อมทางกายภาพด้านหอพัก สภาพแวดล้อมทางด้านเพื่อน และ

พฤติกรรมการเรียนรู้นอกชั้นเรียน ตามลำดับ วิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ พบว่าเกรดเฉลี่ยสะสมเป็นปัจจัยที่ดีที่สุดในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาลเด็ก 1 ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 ได้ร้อยละ 39.9 เกรดเฉลี่ยสะสมและพฤติกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนเป็นปัจจัยคัดสรรที่ดีที่สุดตามลำดับในการร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาลเด็ก 2 ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 ได้ร้อยละ 45.9 และเกรดเฉลี่ยสะสมเป็นปัจจัยที่ดีที่สุดในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาลเด็กในภาพรวมของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ได้ร้อยละ 43.8

วัลภา วงศ์จันทร์ (2554) ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม学习与ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชา การเงินระหว่างประเทศ มีจุดมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม学习与ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษารายวิชา การเงินระหว่างประเทศ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษานักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการเงินระหว่างประเทศ ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2554 สาขาวิชาการเงินและการธนาคาร คณะบัญชี การเงินและการธนาคาร มหาวิทยาลัยพายัพ จ.เชียงใหม่ จำนวนทั้งสิ้น 21 คน เครื่องมือทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ เพอร์เซ็น ค่าเฉลี่ยและสัมประสิทธิ์ Cronbach's Alpha Coefficient ผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรม Learning มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักศึกษาที่เข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีการซักถาม และตอบคำถามในชั้นเรียน และมีความพึงพอใจในการเรียน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง นอกจากนี้ นักศึกษาที่มีความเครียดในการเรียน และมีความวิตกกังวล จะมีผลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วีระพงษ์ ไซติพันธ์ (2557) ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี มีจุดมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2-4 คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีที่ 2-4 คณะวิทยาศาสตร์ จำนวน 305 คน เครื่องมือทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ไคสแควร์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และค่าการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย โดยใช้โปรแกรมการคำนวณสำเร็จรูปทางสถิติวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และพฤติกรรมเรียนของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สัมพันธภาพในครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กันกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมสอนของอาจารย์ และพฤติกรรมเรียนของนักศึกษา ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญที่

ระดับ .01 ค่าน้ำหนักความสำคัญพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันเชิงเส้นตรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ .184 แสดงว่า พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษามีความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ได้ร้อยละ 34 และมีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย เท่ากับ .87

วีระพันธ์ แก้วรัตน์ (2556) ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชาการบริหารลูกค้าสัมพันธ์ MKTG 332 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 มีจุดมุ่งหมายเพื่อ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา รายวิชาการบริหารลูกค้าสัมพันธ์ MKTG 332 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการบริหารลูกค้าสัมพันธ์ MKTG 332 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยเนชั่น ลำปาง จำนวน 25 คน เครื่องมือทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์ Cranach's Alpha Coefficient ผลการวิจัย พบว่า หากนักศึกษาเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีการซักถามและตอบคำถามในชั้นเรียนเรียน และพฤติกรรมที่ซักถามทันทีหากไม่เข้าใจในบทเรียนจะมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามีมากขึ้น และหากนักศึกษาที่มีความเครียดในการเรียนและมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับสูงจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาต่ำลง

โสภณ ม่วงทอง (2551) ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2) เพื่อสร้างแบบจำลองความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูที่ปฏิบัติการสอนในโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญในภาคตะวันออกเฉียงเหนือปี 2551 จำนวน 960 คนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความแปรปรวนและความถี่ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างตัวแปร การประมาณค่าพารามิเตอร์ ผลการวิจัย พบว่า แบบจำลองปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีค่าดัชนีความกลมกลืนอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่ดีและสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสามารถพยากรณ์ประสิทธิผลของโรงเรียนได้ร้อยละ 60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเรียงลำดับตามค่าอิทธิพลจากมากไปน้อยมีทั้งหมด 6 ปัจจัย คือ พฤติกรรมการบริหาร

ของผู้นำปัจจัยบรรยากาศของโรงเรียนปัจจัยวัฒนธรรมของโรงเรียนปัจจัยคุณภาพชีวิตในการ
ทำงานปัจจัยการสื่อสารและปัจจัยความผูกพันของครู

สุมาลี พงษ์ศิริรักษ์ (2547) ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอน
กิจกรรมลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการ
ประถมศึกษา จังหวัดขอนแก่น ซึ่งมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนกิจกรรม
ลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา
จังหวัดขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้กำกับลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ที่สอนกิจกรรมลูกเสือชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขนาดใหญ่ จำนวน 15 คน สถิติที่ใช้ใน
การวิเคราะห์ข้อมูลข้อมูลที่รวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างนำไปวิเคราะห์ตามลักษณะข้อมูลของการ
วิจัย 1) ข้อมูลพื้นฐานของโรงเรียนและข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของกลุ่มตัวอย่างวิเคราะห์โดยการ
แจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ 2) ข้อมูลพฤติกรรมการเรียนการสอนกิจกรรมลูกเสือสามัญรุ่น
ใหญ่ของครูและนักเรียนวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า
พฤติกรรมการเรียนการสอนกิจกรรมลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่โดยรวมของผู้กำกับลูกเสือ มีการปฏิบัติ
อยู่ในระดับมาก จำนวน 5 ด้าน เรียงลำดับค่าร้อยละจากมากไปน้อย คือ ด้านลักษณะส่วนตัวใน
การสอน คิดเป็นร้อยละ 79.51 ด้านการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมคิดเป็น 75.87 ด้านการจูง
ใจและเสริมแรงทางการเรียน คิดเป็นร้อยละ 72.00 ด้านการมอบงานให้ปฏิบัติ คิดเป็นร้อยละ
75.87 และด้านการดำเนินการสอน คิดเป็นร้อยละ 71.11 ผู้กำกับลูกเสือปฏิบัติอยู่ในระดับปาน
กลาง จำนวน 3 ด้าน เรียงลำดับค่าร้อยละจากมากไปหาน้อย คือ ด้านการใช้ทักษะกระบวนการใน
การสอน คิดเป็นร้อยละ 68.22 ด้านการวัดและประเมินผลการเรียน คิดเป็นร้อยละ 67.41 และ
ด้านการเตรียมการสอน คิดเป็นร้อยละ 65.71

ฉวีวรรณ อินทะกนก (2537) ทำการศึกษาเรื่องพฤติกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการ
สื่อสารในห้องเรียนภาษาอังกฤษโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญ จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งมี
วัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาและวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนการสอนในห้องภาษาอังกฤษตามแนว
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดกรมสามัญ จังหวัดเพชรบูรณ์ 2)
ศึกษาพฤติกรรมการสอนของครู โดยแยกตามเพศประสบการณ์การสอน และขนาดของโรงเรียน
กลุ่มตัวอย่างคือ ครูและนักเรียนในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนมัธยม ในสังกัดกรมสามัญ
ศึกษา จังหวัดเพชรบูรณ์จำนวนครู 18 จำนวน และนักเรียน 894 คนจากโรงเรียนมัธยมศึกษา 18
โรงเรียนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ผลการวิจัยพบว่า 1) พฤติกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เป็นแบบครูเป็นศูนย์กลาง

ของกิจกรรมเน้นที่รูปแบบของภาษา ครูเป็นผู้กำหนดหัวเรื่อง และยี่ดสี่เป็นหลักในการเรียนการสอน ครูและนักเรียนส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน 2) พฤติกรรมการเรียนสอนภาษาอังกฤษทั้งครูชายและครูหญิง เป็นแบบครูเป็นศูนย์กลางของกิจกรรม เน้นที่รูปแบบของภาษา ครูเป็นผู้กำหนดหัวเรื่อง และยี่ดสี่เป็นหลักในการเรียนการสอน ครูหญิงมีพฤติกรรมด้านให้นักเรียนทำงานเดี่ยว ทำงานกลุ่มมากกว่าครูชายครูชายใช้สื่อประเภทข้อความสั้น ๆ มากกว่าครูหญิง 3) พฤติกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูที่มีประสบการณ์สอนทั้ง 3 กลุ่ม เป็นแบบครูเป็นศูนย์กลางของกิจกรรม ครูเป็นผู้กำหนดหัวเรื่องและยี่ดสี่เป็นหลักในการสอนมีบางพฤติกรรมที่แตกต่างกัน คือพฤติกรรมการใช้ภาษาเพื่อจัดวินัยในชั้นเรียน ด้านรูปแบบของภาษา และด้านการใช้สื่อแบบข้อความสั้นๆ และ 4) พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครูที่สอนในโรงเรียนทั้ง 3 ขนาด เป็นแบบครูเป็นศูนย์กลางของกิจกรรมเน้นที่รูปแบบของภาษา ครูเป็นผู้กำหนดหัวเรื่อง และยี่ดสี่เป็นหลักในการเรียนการสอน มีบางพฤติกรรมแตกต่างกัน คือพฤติกรรมการใช้ภาษาเพื่อจัดวินัยในชั้นเรียนและพฤติกรรมการใช้ทักษะการเขียนของนักเรียน

ณัฐติยาภรณ์ หยกอุบล (2555) ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษากระทรวงศึกษาธิการ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ปัจจัยด้านโรงเรียนด้านครอบครัวและด้านตัวนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษากระทรวงศึกษาธิการ 2) เพื่อศึกษาอิทธิพลปัจจัยด้านโรงเรียนด้านครอบครัวและด้านตัวนักเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษากระทรวงศึกษาธิการ 3) เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างปัจจัยด้านโรงเรียนด้านครอบครัวและด้านตัวนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างคือกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนสาธิตสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการจำนวน 10 โรงเรียน จำนวน 352 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยใช้สูตรของเพียร์สัน ค่าสถิติไค-สแควร์ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านโรงเรียนด้านครอบครัวและด้านตัวนักเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์

ของนักเรียนได้แก่ปัจจัยด้านตัวนักเรียนซึ่งประกอบด้วย 1) เจตคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์ 2) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และ 3) การทำการบ้านของนักเรียน ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนได้แก่ปัจจัยด้านโรงเรียนซึ่งประกอบด้วย 1) คุณภาพการสอนของครู 2) ความเป็นผู้นำด้านวิชาการของผู้บริหาร และ 3) ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และปัจจัยด้านครอบครัวประกอบด้วย 1) การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง และ 2) ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวซึ่งการทดสอบความสอดคล้องอาจารย์โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพาของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างปัจจัยด้านโรงเรียนด้านครอบครัวและด้านตัวนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่ามีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในเกณฑ์ดี นั่นคือปัจจัยด้านโรงเรียนด้านครอบครัวและด้านตัวนักเรียนสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนได้ร้อยละ 90.60 ปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษากระทรวงศึกษาธิการ

วิลาวัลย์ กองสะดี (2552) ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษารหัส 52 คณะบริหารธุรกิจวิทยาลัยราชพฤกษ์ ปีการศึกษา 2552 ซึ่งมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษารหัส 52 ปีการศึกษา 2552 2) เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมุมมองของนักศึกษาที่มีลักษณะส่วนบุคคลแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจวิทยาลัยราชพฤกษ์ปีการศึกษา 2552 จำนวน 233 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การแจกแจงความถี่ การหาค่าร้อยละ การหาค่าเฉลี่ย และการหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานด้วยค่าสถิติ t-test และ F-test ตามคุณสมบัติของข้อมูลโดยกำหนดระดับนัยสำคัญในการทดสอบเท่ากับ 0.05 ผลการวิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นเพศหญิงมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 66.5 เป็นนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 30.0 และเป็นนักศึกษาที่เรียนหลักสูตร 2 ปีต่อเนื่องกลุ่มปกติมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 25.8 นักศึกษามีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมากและนักศึกษาที่มีเพศต่างกันจะมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทุกด้านแตกต่างกัน ส่วนนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาและหลักสูตรต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

อนุวัติ คุณแก้ว (2555) ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนสูงและต่ำของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ที่มีผลการเรียนสูงและต่ำ 2)

เพื่อวิเคราะห์จำแนกประเภทปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ที่มีผลการเรียนสูงและต่ำ 3) เพื่อสร้างสมการจำแนกประเภทปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ที่มีผลการเรียนสูงและต่ำ กลุ่มตัวอย่าง คือ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 4 ปี) ภาคปกติมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ชั้นปีที่ 2-4 โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ในแต่ละชั้นปีจำแนกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้ 1) นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.40-4.00 ในภาคปลายปีการศึกษา 2554 จำนวน 119 คน 2) นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 1.60- 2.00 ในภาคปลายปีการศึกษา 2554 จำนวน 117 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ทดสอบสมมติฐานด้วยค่าสถิติ t-test ค่าสหสัมพันธ์คาโนนิกอล ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า 1) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ที่มีผลการเรียนสูงและต่ำคือ นิสัยในการเรียนและเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า 2) ปัจจัยที่สามารถจำแนกประเภทนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงและต่ำมี 2 ตัวแปร ได้แก่ นิสัยการเรียนและเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าโดยตัวแปรทั้งสองตัวแปรสามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงได้ถูกต้องร้อยละ 85.70 กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำได้ถูกต้องร้อยละ 88.90 และสามารถพยากรณ์ทั้งสองกลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 87.30

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น” มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น 2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น และ 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยใช้กลุ่มนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เป็นหน่วยในการวิเคราะห์ (unit of analysis) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) ประกอบด้วย กระบวนการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรที่ศึกษา เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือ การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และการนำเสนอข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

เพื่อให้การดำเนินงานวิจัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ จึงกำหนดรายละเอียด ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การจัดเตรียมโครงการวิจัย (Research proposal) เพื่อเสนอขอความเห็นชอบจากรองคณบดีฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ และคณบดี คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยการศึกษาสภาพปัญหาจากการเรียนการสอนรายวิชาคำนวณในคณะบริหารธุรกิจ และจากเอกสาร ตำรา รายงานวิจัย วิทยานิพนธ์ ข่าวสารจากแหล่งอื่น อาทิ วารสาร และ Internet เป็นต้น แล้วนำผลที่ได้จากการศึกษามาจัดทำโครงการวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 การดำเนินการวิจัยโดยจัดสร้างเครื่องมือ ตรวจสอบความถูกต้อง ทดลองใช้ และปรับปรุงข้อบกพร่องของเครื่องมือและเก็บข้อมูล นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาตรวจสอบความถูกต้อง วิเคราะห์และแปลผลข้อมูล

ขั้นตอนที่ 3 การรายงานผลการวิจัย โดยการจัดทำรายงานผลการวิจัยโดยทำการจัดพิมพ์และเสนอรายงานงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ต่อสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาทางการคำนวณ จำนวน 6 รายวิชา ได้แก่ การบัญชีเบื้องต้น (BUS-201) การบัญชีต้นทุน 1 (ACC-211) การเงินธุรกิจ (BUS-204) การวิเคราะห์เชิงปริมาณเพื่อการตัดสินใจ (BUS-211) เศรษฐศาสตร์เบื้องต้น (BUS-101) และสถิติธุรกิจ (BUS-107) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำนวน 806 คน

กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยกำหนดขนาดตัวอย่าง (Sample Size) โดยเปิดตารางเครซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan) ได้ขนาดตัวอย่าง 260 คน จากจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน รายวิชาทางการคำนวณจำนวน 6 รายวิชา ได้แก่ การบัญชีเบื้องต้น (BUS-201) การบัญชีต้นทุน 1 (ACC-211) การเงินธุรกิจ (BUS-204) การวิเคราะห์เชิงปริมาณเพื่อการตัดสินใจ (BUS-211) เศรษฐศาสตร์เบื้องต้น (BUS-101) และสถิติธุรกิจ (BUS-107) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำนวน 806 คน ผู้วิจัยใช้การสุ่มแบบแบ่งประเภท (Stratified random sampling) ตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนประชากร และกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาทางการคำนวณ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ที่	รายวิชา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1	การบัญชีเบื้องต้น	79	25
2	การบัญชีต้นทุน 1	55	18
3	การเงินธุรกิจ	206	66
4	การวิเคราะห์เชิงปริมาณเพื่อการตัดสินใจ	68	22
5	เศรษฐศาสตร์เบื้องต้น	123	40
6	สถิติธุรกิจ	275	89
	รวม	806	260

3. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย ตัวแปรพื้นฐาน และตัวแปรที่ศึกษา ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ตัวแปรพื้นฐาน เป็นตัวแปรเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม
2. ตัวแปรเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ แผนการเรียนที่นักศึกษาจบในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หลักสูตรที่กำลังศึกษา และเกรดเฉลี่ยสะสม (GPAX) มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (check list)

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการสอนของอาจารย์ โดยแบ่งออกเป็น ด้านการเตรียมการสอน ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านบรรยากาศในห้องเรียน และด้านการวัดผล และการประเมินผล ใช้มาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) คะแนนจัดอันดับ 5 ระดับ ของไลเคิร์ท (Likert's rating scale) ซึ่งมีน้ำหนักของคะแนนตามลำดับการปฏิบัติแสดงออกว่ามีค่ามากน้อยเพียงใด โดยผู้ตอบแบบสอบถามจะต้องเลือกตอบ (checklist) เพียงตัวเดียวเท่านั้น ตั้งแต่น้อยที่สุด น้อย ปานกลาง มาก และมากที่สุด มีความหมายดังนี้

- คะแนน 1 หมายถึง พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ อยู่ในระดับน้อยที่สุด
- คะแนน 2 หมายถึง พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ อยู่ในระดับน้อย
- คะแนน 3 หมายถึง พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ อยู่ในระดับปานกลาง
- คะแนน 4 หมายถึง พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ อยู่ในระดับมาก
- คะแนน 5 หมายถึง พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ อยู่ในระดับมากที่สุด

ตอนที่ 3 สอบถามเกี่ยวกับให้นักศึกษาประเมินตนเอง โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) คะแนนจัดอันดับ 5 ระดับ ของไลเคิร์ท (Likert's rating scale) ซึ่งมีน้ำหนักของคะแนนตามลำดับการปฏิบัติแสดงออกว่ามีค่ามากน้อยเพียงใด โดยผู้ตอบแบบสอบถามจะต้องเลือกตอบ (checklist) เพียงตัวเดียวเท่านั้น ตั้งแต่น้อยที่สุด น้อย ปานกลาง มาก และมากที่สุด มีความหมายดังนี้

- คะแนน 1 หมายถึง พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา อยู่ในระดับน้อยที่สุด
- คะแนน 2 หมายถึง พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา อยู่ในระดับน้อย
- คะแนน 3 หมายถึง พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง
- คะแนน 4 หมายถึง พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา อยู่ในระดับมาก
- คะแนน 5 หมายถึง พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา อยู่ในระดับมากที่สุด

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและศึกษาเครื่องมือเกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของ ไทเลอร์ ทฤษฎีการเรียนรู้ของกาเย่ ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม และทฤษฎีการเรียนรู้ของบรูเนอร์ นำมาสร้างเป็นแบบสอบถาม ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสอบถามตามมาตราส่วนประเมินค่าจัดอันดับ 5 ระดับ ของไลเคิร์ต (Likert's rating scale)

ขั้นที่ 2 ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (content validity) ของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบ ปรับสำนวนภาษาให้สอดคล้องกับเนื้อหา

ขั้นที่ 3 นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษา ในคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

ขั้นที่ 4 นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาวิเคราะห์ความเชื่อมั่น (reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α -coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach)

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง และความช่วยเหลือจากนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำนวนแบบสอบถามที่จัดเก็บ 300 ชุด อยู่ในสภาพสมบูรณ์ที่จะวิเคราะห์ได้ 280 ชุด คิดเป็นร้อยละ 93.33

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามสถิติที่ใช้ คือ

1. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามในตอนต้นที่ 1 โดยใช้สถิติค่าความถี่ (frequency) และค่าร้อยละ (percentage) ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. การวิเคราะห์ค่าระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับในตอนต้นที่ 2 และตอนต้นที่ 3 ใช้การวิเคราะห์ค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน (S.D.) ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำค่าเฉลี่ยไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ตามแนวคิดของเบสต์ (Best) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.49	หมายถึง	ระดับการปฏิบัติน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย	1.50 – 2.49	หมายถึง	ระดับการปฏิบัติน้อย
ค่าเฉลี่ย	2.50 – 3.49	หมายถึง	ระดับการปฏิบัติปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	3.50 – 4.49	หมายถึง	ระดับการปฏิบัติมาก
ค่าเฉลี่ย	4.50 – 5.00	หมายถึง	ระดับการปฏิบัติมากที่สุด

3. การวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ใช้การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation-coefficient)

7. การนำเสนอข้อมูล

การนำเสนอข้อมูลจากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบความเรียง และนำข้อมูลไปใช้ในการสรุปผล อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และตอบข้อคำถามของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากผู้ตอบแบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาคำนวณในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2557 คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำนวน 260 คน นำแบบสอบถามที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์และเสนอผลการวิเคราะห์โดยใช้ตารางประกอบคำบรรยายจำแนกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการเก็บข้อมูลเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีผู้ให้ข้อมูลทั้งสิ้น 260 คน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	80	30.77
หญิง	180	69.23
รวม	260	100.00

จากตารางที่ 2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 69.23 และเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 30.77

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามแผนการเรียนที่นักศึกษาจบในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
วิทย์ – คณิต	70	26.92
ศิลป์ – คำนวณ	76	29.23
ศิลป์ – ภาษา	111	42.69
ปวช.	1	0.39
อื่นๆ	2	0.77
รวม	260	100.00

จากตารางที่ 3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เรียนจบแผนการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์-ภาษา คิดเป็นร้อยละ 42.69 รองลงมา ได้แก่ สายศิลป์-คำนวณ คิดเป็นร้อยละ 29.23 และสายวิทย์-คณิต คิดเป็นร้อยละ 26.92 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามหลักสูตรที่กำลังศึกษาในคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
การจัดการอุตสาหกรรม	18	6.92
บริหารธุรกิจญี่ปุ่น	92	35.38
การจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ	25	9.62
บัญชีบัณฑิต	57	21.92
การจัดการทรัพยากรมนุษย์แบบญี่ปุ่น	67	25.77
บริหารธุรกิจอุตสาหกรรม	1	0.39
รวม	260	100.00

จากตารางที่ 4 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กำลังศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจ ープุ่น คิดเป็นร้อยละ 35.38 รองลงมาคือ กำลังศึกษาหลักสูตรการจัดการทรัพยากรมนุษย์แบบ ープุ่น คิดเป็นร้อยละ 25.77 กำลังศึกษาหลักสูตรบัญชีบัณฑิต คิดเป็นร้อยละ 21.92 กำลังศึกษา หลักสูตรการจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ คิดเป็นร้อยละ 9.62 กำลังศึกษาหลักสูตรการจัดการ อุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 6.92 และกำลังศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อย ละ 0.39 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 ค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม (GPAX)

รายการ	$\bar{X}$	S.D.
เกรดเฉลี่ยสะสม (GPAX)	2.70	0.62

จากตารางที่ 5 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีเกรดเฉลี่ยสะสม (GPAX) เท่ากับ 2.70 ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.62

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะ บริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

การวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะ บริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยวิเคราะห์จากค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และค่าส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์การวิเคราะห์ของเบสท์ (Best) ปรากฏ ผลในภาพรวม ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของระดับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน

(n = 260)

ข้อ	พฤติกรรมการสอนของอาจารย์	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	ด้านการเตรียมการสอน (X_1)	4.37	0.71	มาก
2	ด้านการจัดการเรียนการสอน (X_2)	4.23	0.79	มาก
3	ด้านบรรยากาศในห้องเรียน (X_3)	4.30	0.81	มาก
4	ด้านการวัดผลและการประเมินผล (X_4)	4.17	0.77	มาก
	รวม (X_{tot})	4.27	0.77	มาก

จากตารางที่ 6 พบว่า พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยภาพรวม (X_{tot}) อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.77) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ระดับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ อยู่ในระดับมากทั้ง 4 ด้าน โดยเรียงลำดับค่ามัธยฐานเลขคณิตจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านการเตรียมการสอน (X_1) ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.71) ด้านบรรยากาศในห้องเรียน (X_3) ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.81) ด้านการจัดการเรียนการสอน (X_2) ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.79) และด้านการวัดผลและการประเมินผล (X_4) ($\bar{X} = 4.17$, S.D. = 0.77)

เมื่อวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ในคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยจำแนกเป็นรายข้อ มีรายละเอียดดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของระดับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ

(n = 260)

ข้อ	พฤติกรรมการสอนของอาจารย์	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ด้านการเตรียมการสอน				
1	มีเอกสารประกอบการสอนทุกคาบเรียน	4.47	0.73	มาก
2	เตรียมสื่อการสอนได้เหมาะสม	4.44	0.65	มาก
3	เตรียมการวัดผลและประเมินผลได้ตรงตามเนื้อหา	4.35	0.69	มาก
4	มีการวางแผนให้นักศึกษาได้เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง	4.32	0.72	มาก
5	มีวางแผนให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนการสอน	4.27	0.77	มาก
ด้านการจัดการเรียนการสอน				
6	อาจารย์อธิบายได้ใจความอย่างมีลำดับขั้นตอน	4.38	0.73	มาก
7	มีกระบวนการเรียนการสอนที่หลากหลายเหมาะสมกับรายวิชา	4.14	0.79	มาก
8	สอนเนื้อหาโดยนำความรู้ไปใช้ปฏิบัติจริง	4.21	0.80	มาก
9	อาจารย์คอยให้คำแนะนำและช่วยเหลือในการเรียน	4.43	0.73	มาก
10	จัดกิจกรรมให้นักศึกษาเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง	4.02	0.87	มาก
11	จัดกิจกรรมให้นักศึกษาทำงานอย่างเป็นระบบ	4.04	0.82	มาก
12	มอบหมายงานให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้นอกห้องเรียน เช่น ให้ทำโครงการ	4.08	0.94	มาก
13	เปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	4.14	0.82	มาก
14	อาจารย์สอนเต็มความสามารถ	4.63	0.64	มากที่สุด
ด้านบรรยากาศในห้องเรียน				
15	สอดแทรกความมีวินัยในชั้นเรียน	4.27	0.86	มาก
16	มีเมตตาต่อนักศึกษา	4.33	0.79	มาก
17	อาจารย์กล่าวคำชมเชย ให้กำลังใจ หรือให้รางวัลตามโอกาสที่เหมาะสม	4.21	0.85	มาก

ตารางที่ 7 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของระดับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ (ต่อ)

ข้อ	พฤติกรรมการสอนของอาจารย์	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
18	เปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนในการแสดงความคิดเห็น	4.39	0.72	มาก
19	ส่งเสริมให้นักศึกษากล้าแสดงออก	4.23	0.88	มาก
20	สร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีความสุข	4.38	0.73	มาก
ด้านการวัดผลและการประเมินผล				
21	มีการวัดผลและประเมินผลหลากหลายวิธี	4.04	0.81	มาก
22	มีการวัดผลและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ	4.09	0.82	มาก
23	มีการวัดผลและประเมินผลที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา	4.23	0.71	มาก
24	มีการวัดผลและประเมินผลที่ยุติธรรม	4.31	0.73	มาก
รวมค่าเฉลี่ย		4.27	0.78	มาก

จากตารางที่ 7 พบว่า พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ในคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในรายข้ออยู่ในระดับมาก 23 ข้อ และอยู่ในระดับมากที่สุด 1 ข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อ 14 อาจารย์สอนเต็มความสามารถ ($\bar{X} = 4.63$, S.D. = 0.64) รองลงมาคือ ข้อ 1 มีเอกสารประกอบการสอนทุกคาบเรียน ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.73) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อ 10 จัดกิจกรรมให้นักศึกษาเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง ($\bar{X} = 4.02$, S.D. = 0.87)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมกรเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

การวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมกรเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยวิเคราะห์จากค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์การวิเคราะห์ของเบสท์ (Best) ปรากฏผลในภาพรวม ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของระดับพฤติกรรมกาเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน

(n = 260)

ข้อ	พฤติกรรมกาเรียนของนักศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	ด้านพฤติกรรมกาเรียนภายนอก (Y_1)	3.92	0.94	มาก
2	ด้านพฤติกรรมกาเรียนภายใน (Y_2)	4.21	0.81	มาก
	รวม (Y_{tot})	4.07	0.88	มาก

จากตารางที่ 8 พบว่า พฤติกรรมกาเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยภาพรวม (Y_{tot}) อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.07$, S.D. = 0.88) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ระดับพฤติกรรมกาเรียนของนักศึกษาในคณะบริหารธุรกิจ อยู่ในระดับมากทั้ง 2 ด้าน โดยเรียงลำดับค่ามัธยฐานเลขคณิตจากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้ ด้านพฤติกรรมกาเรียนภายใน (Y_2) ($\bar{X} = 4.21$, S.D. = 0.81) และด้านพฤติกรรมกาเรียนภายนอก (Y_1) ($\bar{X} = 3.92$, S.D. = 0.94)

เมื่อวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมกาเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยจำแนกเป็นรายข้อ มีรายละเอียดดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของระดับพฤติกรรมกาเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ

(n = 260)

ข้อ	พฤติกรรมกาเรียนของนักศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
	ด้านพฤติกรรมกาเรียนภายนอก			
1	ตั้งใจเรียนเวลาอาจารย์สอน	4.00	0.82	มาก
2	ไม่ขาดเรียน	4.47	0.80	มาก
3	ทำงานส่งทันกำหนดเวลา	4.45	0.82	มาก
4	เตรียมอุปกรณ์การเรียนพร้อมเสมอ	4.33	0.81	มาก

ตารางที่ 9 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของระดับพฤติกรรมกรร
เรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เมื่อพิจารณาเป็น
รายข้อ (ต่อ)

ข้อ	พฤติกรรมกรรเรียนของนักศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ด้านพฤติกรรมกรรเรียนภายนอก				
5	จดงานหรือขีดเส้นใต้ข้อความสำคัญเวลาอาจารย์สอน	4.18	0.97	มาก
6	จดจำเนื้อหาที่อาจารย์สอนได้ดี	3.61	0.99	มาก
7	แบ่งเวลาศึกษาแต่ละวิชาอย่างทั่วถึง	3.54	1.00	มาก
8	จับใจความสำคัญในการอ่าน	3.77	0.91	มาก
9	ทบทวนเนื้อหาการเรียน	3.31	1.04	ปานกลาง
10	วางแผนการดูหนังสือเตรียมสอบ	3.57	1.04	มาก
11	วิชาที่ไม่ชอบพยายามเรียนและทำงานจนเสร็จ	3.76	1.02	มาก
12	เวลาสอบอ่านคำชี้แจงและคำสั่งให้เข้าใจก่อนเสมอ	3.94	0.96	มาก
13	วางแผนในการทำข้อสอบก่อนลงมือทำ	3.86	0.96	มาก
14	ตรวจคำตอบก่อนส่งข้อสอบ	4.05	0.99	มาก
ด้านพฤติกรรมกรรเรียนภายใน				
15	การตั้งจุดมุ่งหมายในการเรียน	4.15	0.81	มาก
16	แรงจูงใจในการเรียน	4.21	0.88	มาก
17	การมีสมาธิในการเรียน	4.00	0.82	มาก
18	ความเครียดในการเรียน	3.76	1.02	มาก
19	ความภูมิใจในสาขาที่เรียน	4.36	0.78	มาก
20	ความภูมิใจในคณะที่เรียน	4.43	0.72	มาก
21	ความภูมิใจในสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น	4.55	0.66	มาก
รวมค่าเฉลี่ย		4.01	0.90	มาก

จากตารางที่ 9 พบว่า พฤติกรรมกรรเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบัน
เทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในรายข้ออยู่ในระดับมาก 20 ข้อ
และอยู่ปานกลาง 1 ข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อ 21 ความภูมิใจในสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.66) รองลงมาคือ ข้อ 2 ไม่ขาดเรียน ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.80) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อ 9 ทบทวนเนื้อหาการเรียน ($\bar{X} = 3.31$, S.D. = 1.04)

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยใช้การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation-coefficient) ปรากฏผล ดังรายละเอียดในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

(n = 260)

พฤติกรรมการสอนของอาจารย์	พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา		(Y_{tot})
	ด้านพฤติกรรมการเรียนภายนอก (Y_1)	ด้านพฤติกรรมการเรียนภายใน (Y_2)	
ด้านการเตรียมการสอน (X_1)	0.240**	0.283**	0.283**
ด้านการจัดการเรียนการสอน (X_2)	0.355**	0.389**	0.403**
ด้านบรรยากาศในห้องเรียน (X_3)	0.299**	0.366**	0.359**
ด้านการวัดผลและการประเมินผล (X_4)	0.391**	0.335**	0.397**
(X_{tot})	0.373**	0.396**	0.417**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 10 พบว่า พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_{tot}) กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา (Y_{tot}) มีความสัมพันธ์กัน ($r = 0.417$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์รายด้านกับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา พบว่า พฤติกรรมการสอนของอาจารย์รายด้านมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยในด้านการเตรียมการสอน (X_1)

($r = 0.283$) ด้านการจัดการเรียนการสอน (X_2) ($r = 0.403$) ด้านบรรยากาศในห้องเรียน (X_3) ($r = 0.359$) และด้านการวัดผลและการประเมินผล (X_4) ($r = 0.397$)

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในรายด้านกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ พบว่า ด้านพฤติกรรมการเรียนภายนอก (Y_1) ($r = 0.373$) และด้านพฤติกรรมการเรียนภายใน (Y_2) ($r = 0.396$) มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น 2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น และ 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาคำนวณในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 260 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ (frequency) ค่าร้อยละ (percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation-coefficient)

1. สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

1. พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยภาพรวม และรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยเรียงตามค่ามัชฌิมเลขคณิตจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านการเตรียมการสอน ด้านบรรยากาศในห้องเรียน ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและการประเมินผล
2. พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยภาพรวม และรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยเรียงตามค่ามัชฌิมเลขคณิตจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านพฤติกรรมการเรียนภายนอก และด้านพฤติกรรมการเรียนภายใน
3. พฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยภาพรวม และรายด้านมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2. การอภิปรายผล

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่า อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาทางการค้า คณบดีบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ให้ความสำคัญในการเตรียมการสอน การจัดการเรียนการสอน บรรยากาศในห้องเรียน วัดผลและการประเมินผล เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์ที่สอนในรายวิชาทางการค้าในคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นมีความทุ่มเทในการสอน สอนอย่างเต็มความสามารถเพื่อต้องการให้นักศึกษามีความรู้สามารถนำไปใช้เป็นพื้นฐานในรายวิชาต่อไปและประกอบอาชีพได้จริง สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เบญจวรรณ ขจรฤทธิ์ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยครูชาวต่างชาติ ตามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนเอกชนเขตเมืองพัทยา พบว่า พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยครูชาวต่างชาติตามความคิดเห็นของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนเอกชนเขตเมืองพัทยาโดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าทุกด้านอยู่ในระดับมากคือ ด้านการเตรียมการสอน การจัดการเรียนการสอน การใช้สื่อการเรียนการสอน การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน และการวัดและการประเมินผล สอดคล้องกับ ซากิเระห์ เจ๊ะเว ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการเรียนการสอนของครูอิสลามศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานราธิวาส เขต 2 พบว่า ระดับพฤติกรรมการเรียนการสอนของครูอิสลามศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานราธิวาสเขต 2 ในภาพรวมอยู่ในระดับมากและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกรายการ ยกเว้น ด้านการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมอยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับ สุพัตรา เลิศประเสริฐรัตน์ ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนของครู-อาจารย์เพื่อส่งเสริมจริยธรรมนักเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) วิทยาลัยอาชีวศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ครู-อาจารย์ประเภท วิชาพาณิชยกรรม และประเภท วิชาคหกรรม มีพฤติกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมจริยธรรม ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ด้านความรับผิดชอบ ด้านความมีระเบียบวินัย และด้านความขยันหมั่นเพียรในระดับมาก

2. ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะนักศึกษาส่วนใหญ่ที่เข้ามาเรียนในสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นได้เลือกเรียนในหลักสูตรที่ตนเองสนใจและตามความ

ถนัดของตนเอง มีเป้าหมายในการเรียนที่ชัดเจน เช่น อยากไปทำงานที่ประเทศญี่ปุ่น อยากเรียนต่อที่ประเทศญี่ปุ่น อยากทำงานกับบริษัทญี่ปุ่น เป็นต้น จึงทำให้นักศึกษาที่เข้ามาเรียนก็เพื่อศึกษาหาความรู้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของตนเอง สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อรพิน ศิริสัมพันธ์ และ ภัทรพล มหาจันทร์ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมค่อนข้างมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พฤติกรรมการเรียนมากที่สุดของนักศึกษาด้านการรวบรวมข้อมูลและกระตือรือร้นในการหาความรู้ และพฤติกรรมน้อยที่สุดด้านทัศนคติในการเรียน สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วัลลภ อรุณสง และกัมปนาท ถ่ายสูงเนิน ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการสนใจเรียนวิชาพื้นฐานงานวิศวกรรม พบว่า นักศึกษามีความสนใจการเรียนและมีการประพฤติปฏิบัติตัวดีขึ้นเมื่ออาจารย์ให้ความสนใจและคอยชี้แนะในลักษณะรายบุคคล และผลการประเมินมีพฤติกรรมอยู่ในระดับคุณภาพค่อนข้างดี สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วชิระ พิมพ์ทอง ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2552 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร พบว่า พฤติกรรมการเรียนโดยรวมทุกด้านของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2552 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร อยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุพยอม นาจันทร์ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง อิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน: ศึกษากรณีการเรียนวิชาบัญชีของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พบว่า พฤติกรรมการเรียนบัญชี การเข้าชั้นเรียนมีพฤติกรรมอยู่ในระดับมาก นักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการถามอาจารย์ในชั้นเรียน การตอบคำถามอาจารย์ในชั้นเรียน การใช้เวลาในมหาวิทยาลัย/ที่บ้าน/หอพัก ด้วยตนเอง การทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง การทำการบ้านทั้งที่บ้านและที่มหาวิทยาลัย การทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง การทำการบ้านทั้งที่บ้านและที่มหาวิทยาลัย การทบทวนบทเรียนร่วมกับเพื่อน ๆ การสอบถามเนื้อหาวิชาจากผู้สอน นอกชั้นเรียน การทบทวนแบบฝึกหัด จะมีพฤติกรรมที่ไม่สม่ำเสมอ ไม่ต่อเนื่อง แต่พฤติกรรมที่ทำสม่ำเสมอก็คือ ก่อนสอบทบทวนแบบฝึกหัดร่วมกับเพื่อน ๆ และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เกษร พลอยโพธิ์ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏมณฑลบุรีมีพฤติกรรมการเรียนในภาพรวมอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี มีพฤติกรรมการเรียนด้าน

เจตคติอยู่ในระดับเหมาะสมมาก ส่วนด้านอื่น ๆ มีพฤติกรรมการณ์เรียนอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง

3. ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น โดยภาพรวม และรายด้านมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะ อาจารย์มีความทุ่มเทในการสอนทำให้นักศึกษาเห็นความตั้งใจในการสอนของอาจารย์และส่งผลให้นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนที่ดี สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วงศ์สิริ แจ่มฟ้า และสุดกัญญา ปานเจริญ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนในการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางกับทักษะกระบวนการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาล พบว่า ทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนในการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะกระบวนการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ทศนา ทองภักดี ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยกับบุคลิกภาพของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร พบว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนิสิตมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการคบเพื่อนของนิสิตและด้านวิชาการมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ มนัส กันจันะ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา อำเภอเมืองเชียงใหม่ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์ ด้านการสอนวิชาการต่าง ๆ เมื่อพิจารณาระดับของความคิดเห็นของศิษย์โดยรวมแล้วอยู่ในระดับมาก โดยเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ครูตั้งใจถ่ายทอดวิชาความรู้โดยไม่ปิดบังอำพราง ครูเปิดโอกาสให้ศิษย์ได้ซักถามระหว่างการสอน และครูสอนให้ศิษย์รู้จักค้นคว้าข้อมูลทางวิชาการอย่างสม่ำเสมอ และศิษย์มีความคิดเห็นต่อครูในระดับมากทุกด้าน

3. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

เพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัยในโอกาสต่อไป ผู้วิจัยขอเสนอแนะเรื่องที่ควรทำการวิจัยดังนี้

1. การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตของการศึกษาเฉพาะในคณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นเท่านั้น จึงเห็นว่าควรทำการวิจัยเรื่องเดียวกันนี้กับมหาวิทยาลัยอื่น ๆ เพื่อเป็นการขยายขอบเขตการศึกษาให้กว้างขวางขึ้น
2. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการสอนของอาจารย์กับพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา

3. ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ
สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

บรรณานุกรม

TNI

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กรรณิการ์ ภิรมย์รัตน์. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.” รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สวนสุนันทา, 2554.

การเรียนรู้ตามทฤษฎีของไทเลอร์ (Tylor). เข้าถึงเมื่อ 3 กันยายน 2557. เข้าถึงได้จาก
http://www.st.ac.th/av/learn_theo.htm

เกษร พลอยโพธิ์. “การศึกษาพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
(จิตวิทยาพัฒนาการ) มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2552.

กัลยา วานิชย์บัญชา. “การวิเคราะห์ข้อมูลหลายตัวแปร.” พิมพ์ครั้งที่ 4 สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2552.

สมน্থ ธาตุทอง. “การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการเรียนรู้แบบจิตตปัญญา
ศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะทางปัญญาตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาของ
ประเทศไทย.” รายงานวิจัยได้รับทุนอุดหนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริม
สุขภาพ(สสส.), 2552.

จิตรลดา วิวัฒน์เจริญวงศ์. “ผลของการใช้เทคนิคการทดสอบย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษาในรายวิชา ACT314 การบัญชีบริหาร สาขาวิชาการบัญชี คณะบัญชี
มหาวิทยาลัยศรีปทุม.” รายงานวิจัย คณะบัญชี มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2555.

จำเริญ จิตรหลัง. “ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูในสถานศึกษา
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาตวันง เขต 1.” รายงานการวิจัย สำนัก
งานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาตวันง เขต 1, 2555.

จักรกฤษณ์ โพธิ์แพ่งพุ่ม. “ความคิดเห็นของนักศึกษาภาคศ.บป.เกี่ยวกับการเรียนการสอนใน
สถาบันราชภัฏ กาญจนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546.” รายงานวิจัย สถาบันราชภัฏ
กาญจนบุรี, 2546.

ฉวีวรรณ อินทะกนก. “พฤติกรรมกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในห้องเรียน ภาษาอังกฤษ
โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบูรณ์.” วิทยานิพนธ์ปริญญา
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, 2538.

ชากีเราะห์ เจ๊ะเว. “พฤติกรรมกรรมการเรียนการสอนของครูอิสลามศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานราธิวาส เขต 2.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2552.

ทฤษฎีการเรียนรู้ 8 ขั้น ของกาเย่. เข้าถึงเมื่อ 25 สิงหาคม 2557. เข้าถึงได้จาก

<https://sirikanya926.wordpress.com/2014/01/28/%E0%B8%97%E0%B8%A4%E0%B8%A9%E0%B8%8E>

ทฤษฎีการเรียนรู้ของกาเย่. เข้าถึงเมื่อ 25 สิงหาคม 2557. เข้าถึงได้จาก

<http://bramikeaw.blogspot.com/2012/12/robert-gange.html>

ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม. เข้าถึงเมื่อ 25 สิงหาคม 2557. เข้าถึงได้จาก

<https://sites.google.com/site/anansak2554/thvdsi-kar-reiyn-ru-khx-ngblum>

ทัศนีย์ ทองภักดี. “ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยกับบุคลิกภาพของนิสิต
ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.” รายงานวิจัยฉบับที่ 112
สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2551.

ทัศนีย์ ประธาน. “การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษา กศ.บป.
สถาบันราชภัฏสงขลา.” รายงานวิจัย ศูนย์วิจัยและบริการการศึกษา สถาบันราชภัฏ
สงขลา, 2536.

ธานินทร์ ศิลป์จารุ. “การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. พิมพ์ครั้งที่ 5 บริษัท วี.
อินเตอร์ พริน, 2549.

นภาพรณ ฉัตรมนี่รุ่งเจริญ. “การศึกษาการยอมรับการจัดการเรียนรู้แบบอิเล็กทรอนิกส์ของ
อาจารย์และนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน.” รายงานการวิจัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน, 2555.

นิตยา สีนาคเน. “การจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาด้วยกิจกรรมการสอนแบบ
ผสมผสานในวิชาบัญชีเบื้องต้น 2 เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการ
คิดวิเคราะห์ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหา
บัณฑิต สาขานักศึกษาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา, 2551.

ณัฐติยาภรณ์ หยกอุบล. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.” วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคม ปีที่ 8 ฉบับที่ 1 ปีการศึกษา 2555.

ณัฐพร ทองศรี และคณะ. “ความตั้งใจใช้แท็บเล็ตของครูผู้สอนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานนครศรีธรรมราชเขต 3 การประยุกต์ใช้ตัวแบบการยอมรับเทคโนโลยี.” รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2555.

เบญจวรรณ ขจรฤทธิ์. “พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยครูชาวต่างชาติ ตามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนเอกชน เขตเมืองพัทยา.” วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 2550.

ปานดี คงสมบัติ. “การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยชุมชนระนอง.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี, 2550.

ปฐมา อาแว มนสิการ เปรมปราชญ์ และพิศมัยเพียรเจริญ. “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยและผลการเรียนระดับมหาวิทยาลัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบัณฑิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานีปีการศึกษา 2546-2550.” รายงานวิจัยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี, 2553.

พรณี ไชยโย. “การศึกษาสภาพและปัญหาในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ในสถาบันราชภัฏสงขลา.” รายงานวิจัยได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากกองทุนสนับสนุนการวิจัยสถาบันราชภัฏสงขลา, 2546.

มนัส กันจินะ. “ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา อำเภอเมือง เชียงใหม่.” วิทยานิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพระพุทธศาสนา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2550.

ลดาดพร ทองสง และณิมพร พงศานานุรักษ์. “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาลเด็กของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์.” รายงานการวิจัย วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์, 2550.

วงศ์สิริ แจ่มฟ้า และสุตกัญญา ปานเจริญ. “ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรมการเรียน
ในการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางกับทักษะกระบวนการเรียนรู้ของนักศึกษา
พยาบาล.” วารสารการพยาบาลและการศึกษา. Vol. 6 No. 1 (January – April 2013)
95, 2556.

วิลาวลัย กองสะดี. “ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษารหัส 52 คณะ
บริหารธุรกิจวิทยาลัยราชพฤกษ์ปีการศึกษา 2552.” รายงานการวิจัยได้รับทุนอุดหนุน
จากวิทยาลัยราชพฤกษ์, 2552.

วีระพงษ์ โชติพันธ์. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี คณะ
วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.” รายงานการวิจัย คณะวิทยาศาสตร์ มหา
วิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2557.

วีระพันธ์ แก้วรัตน์. “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษา รายวิชาการบริหารลูกค้าสัมพันธ์ MKTG 332 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา
2556.” รายงานการวิจัย คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเนชั่น, 2556.

วัลภา วงศ์จันทร์. “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษา รายวิชา การเงินระหว่างประเทศ (กบ.422).” รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัย
พายัพ, 2554.

วัลลภ อรุณสง และกัมปนาท ถ่ายสูงเนิน. “การศึกษาพฤติกรรมการสนใจเรียนวิชาพื้นฐานงาน
วิศวกรรม.” รายงานการวิจัย คณะวิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน, 2553.

สุขุมาล หวังวณิชพันธุ์. “ปัญหาและการใช้วัตกรรมการเรียนการสอนของอาจารย์ในคณะ
ครุศาสตร์อุตสาหกรรม.” รายงานการวิจัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
พระนคร, 2553.

สุโขทัยธรรมาริธา. “เอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมการสอนประถมศึกษาหน่วยที่ 8.”
มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : ยูไนเต็ดโปรดักชั่น, 2524.

สุพยอม นาจันทร์. “อิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน: ศึกษากรณีการ
เรียนวิชาบัญชีของนักศึกษา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.” งานวิจัย
ได้รับทุนอุดหนุนจากงบประมาณ กศ.บป. ประจำปี 2550 คณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา, 2551.

สุพัตรา เลิศประเสริฐรัตน์. “การศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนของครู-อาจารย์เพื่อส่งเสริม
จริยธรรมนักเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) วิทยาลัยอาชีวศึกษา ใน
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2544.

สุมาลี พงษ์ศิริรักษ์. “การศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนกิจกรรมลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ใน
โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา.” วิทยานิพนธ์
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2547.

โสภณ ม่วงทอง. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญในภาค
ตะวันออก.” วารสารการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา ปีที่ 7 ฉบับที่ 1 เดือน
ตุลาคม 2555 - มีนาคม 2556.

อรพิน ศิริสัมพันธ์ และภัทรพล มหาพันธ์. “การศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. วารสาร Veridian E-Journal กลุ่มมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์. Vol. 4 (September – December 2011).

อนุวัติ คุณแก้ว. “การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนสูงและต่ำของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.” รายงานการวิจัยได้รับทุนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏ
เพชรบูรณ์, 2555.

ภาษาอังกฤษ

John W. Best and James V. Kahn, Research in Education, 10th ed (Massachusetts:
Pearson Education Inc., 2006), 310-311.

Lee J. Cronbach, Essentials of Psychological Testing 3rd ed. (New York: Harper and
Row Publishers, 1974), 161.

R. V. Krejcie and P.W. Morgan, Educational and Psychological Measurement (New York:
Harper & Row Publishers, 1970), 608-609.

ภาคผนวก

TNI

ภาคผนวก ก.

ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือวิจัย

TNI

ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือวิจัย

Scale: ALL VARIABLES

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.938	.938	43

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
b1	169.3000	322.010	.351	.938
b2	169.4333	318.530	.557	.936
b3	169.5667	321.909	.460	.937
b4	169.4667	317.568	.564	.936
b5	169.7333	318.547	.327	.939
b6	169.5000	321.707	.304	.938
b7	170.0667	310.961	.703	.935
b8	169.8000	315.821	.566	.936
b9	169.5333	317.499	.511	.937
b10	169.9000	310.645	.619	.936
b11	169.8000	312.924	.637	.936
b12	169.4333	324.806	.256	.938

b13	169.6333	315.620	.553	.936
b14	169.2333	312.875	.662	.936
b15	169.5000	312.121	.629	.936
b16	169.6333	310.585	.664	.935
b17	169.9667	304.447	.768	.934
b18	169.6000	311.421	.734	.935
b19	169.7333	309.789	.707	.935
b20	169.8000	310.234	.663	.935
b21	169.8333	311.799	.663	.935
b22	169.6667	311.195	.737	.935
b23	169.6000	313.766	.690	.935
b24	169.5667	313.702	.725	.935
c1	169.9000	316.162	.551	.936
c2	169.0000	328.759	.135	.939
c3	168.9667	332.861	-.077	.940
c4	169.4667	323.154	.401	.937
c5	169.3000	321.872	.313	.938
c6	169.6000	317.766	.463	.937
c7	170.1000	313.197	.586	.936
c8	170.2000	310.303	.620	.936
c9	169.9000	311.679	.644	.936
c10	170.1667	314.351	.495	.937
c11	170.3000	314.562	.491	.937
c12	169.7333	321.099	.306	.938
c13	169.7333	325.444	.191	.939
c14	169.8333	320.144	.393	.938
c15	169.8667	319.637	.290	.939
c16	169.8000	320.372	.278	.939
c17	169.4333	321.426	.394	.937
c18	169.4667	320.464	.409	.937
c19	169.3333	322.299	.372	.938

ภาคผนวก ข.

แบบสอบถาม

TNI

แบบสอบถาม

เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนของอาจารย์ที่มีประสิทธิผลในสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งเป็น 3 ตอน โดยคำถามแต่ละข้อนั้นให้เลือกได้เพียงตัวเลือกเดียว

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อการสอนของอาจารย์

ตอนที่ 3 นักศึกษาประเมินตนเอง

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ☒ ลงใน ☐ ตามสภาพความเป็นจริง

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. ท่านเรียนจบระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแผนการเรียนใด

☐ วิทยาศาสตร์

☐ ศิลป์ - คำนวณ

☐ ศิลป์ - ภาษา

☐ ปวช.

☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

3. หลักสูตรที่กำลังศึกษา

☐ การจัดการอุตสาหกรรม (IM)

☐ บริหารธุรกิจญี่ปุ่น (BJ)

☐ การจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ (IB)

☐ บัญชีบัณฑิต (AC)

☐ การจัดการทรัพยากรมนุษย์แบบญี่ปุ่น (HR)

☐ บริหารธุรกิจอุตสาหกรรม (BM)

4. เกรดเฉลี่ยสะสม (GPAX) เท่ากับ..... (ทศนิยม 2 ตำแหน่ง)

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อการสอนของอาจารย์ในวิชา.....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ☒ ลงในช่องระดับความคิดเห็นที่ตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษามากที่สุดเพียงช่องเดียว โดยแต่ละช่องระดับความคิดเห็นได้กำหนดน้ำหนักคะแนน ดังนี้

5 หมายถึง มากที่สุด

4 หมายถึง มาก

3 หมายถึง ปานกลาง

2 หมายถึง น้อย

1 หมายถึง น้อยที่สุด

ข้อ	พฤติกรรมการสอนของอาจารย์	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
	ด้านการเตรียมการสอน					
1	มีเอกสารประกอบการสอนทุกคาบเรียน					
2	เตรียมสื่อการสอนได้เหมาะสม					
3	เตรียมการวัดผลและประเมินผลได้ตรงตามเนื้อหา					
4	มีการวางแผนให้นักศึกษาได้เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง					
5	มีวางแผนให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนการสอน					
	ด้านการจัดการเรียนการสอน					
6	อาจารย์อธิบายได้ใจความอย่างมีลำดับขั้นตอน					
7	มีกระบวนการเรียนการสอนที่หลากหลายเหมาะสมกับรายวิชา					
8	สอนเนื้อหาโดยนำความรู้ไปใช้ปฏิบัติจริง					
9	อาจารย์คอยให้คำแนะนำและช่วยเหลือในการเรียน					
10	จัดกิจกรรมให้นักศึกษาเกิดการใ้รู้อย่างต่อเนื่อง					
11	จัดกิจกรรมให้นักศึกษาทำงานอย่างเป็นระบบ					
12	มอบหมายงานให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้นอกห้องเรียน เช่น ให้ทำโครงการ					
13	เปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน					
14	อาจารย์สอนเต็มความสามารถ					
	ด้านบรรยากาศในห้องเรียน					
15	สอดแทรกความมีวินัยในชั้นเรียน					
16	มีเมตตาต่อนักศึกษา					
17	อาจารย์กล่าวคำชมเชย ให้กำลังใจ หรือให้รางวัลตามโอกาสที่เหมาะสม					
18	เปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนในการแสดงความคิดเห็น					
19	ส่งเสริมให้นักศึกษากล้าแสดงออก					
20	สร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีความสุข					
	ด้านการวัดผลและการประเมินผล					
21	มีการวัดผลและประเมินผลหลากหลายวิธี					
22	มีการวัดผลและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ					
23	มีการวัดผลและประเมินผลที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา					
24	มีการวัดผลและประเมินผลที่ยุติธรรม					

ตอนที่ 3 นักศึกษาประเมินตนเองในวิชา.....

ข้อ	พฤติกรรมกรเรียนของนักศึกษา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
	ด้านพฤติกรรมกรเรียนภายนอก					
1	ตั้งใจเรียนเวลาอาจารย์สอน					
2	ไม่ขาดเรียน					
3	ทำงานส่งทันกำหนดเวลา					
4	เตรียมอุปกรณ์กรเรียนพร้อมเสมอ					
5	จดงานหรือขีดเส้นใต้ข้อความสำคัญเวลาอาจารย์สอน					
6	จดจำเนื้อหาที่อาจารย์สอนได้ดี					
7	แบ่งเวลาศึกษาแต่ละวิชาอย่างทั่วถึง					
8	จับใจความสำคัญในการอ่าน					
9	ทบทวนเนื้อหากรเรียน					
10	วางแผนการดูหนังสือเตรียมสอบ					
11	วิชาที่ไม่ชอบพยายามเรียนและทำงานจนเสร็จ					
12	เวลาสอบอ่านคำชี้แจงและคำสั่งให้เข้าใจก่อนเสมอ					
13	วางแผนในการทำข้อสอบก่อนลงมือทำ					
14	ตรวจคำตอบก่อนส่งข้อสอบ					
	ด้านพฤติกรรมกรเรียนภายใน					
15	การตั้งจุดมุ่งหมายในการเรียน					
16	แรงจูงใจในการเรียน					
17	การมีสมาธิในการเรียน					
18	ความเครียดในการเรียน					
19	ความภูมิใจในสาขาที่เรียน					
20	ความภูมิใจในคณะที่เรียน					
21	ความภูมิใจในสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น					

ข้อเสนอนะะ

.....

.....

ขอขอบคุณในความร่วมมือ